

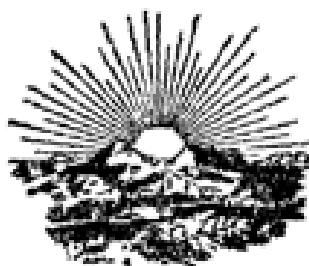
Sămânța nădejdi

O cărticică ilustrată pentru tineret,
editată de

dr. EMIL DÖNGES
Darmstadt

Editorul revistei „Jugendfreude
și al revistei pentru școala duminicală,
„Freund der Kinder”

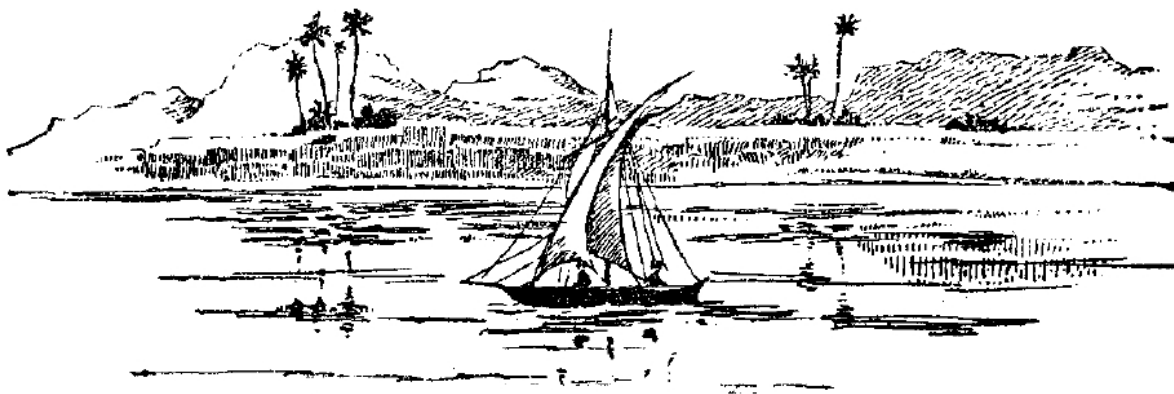
Caietul Nr. 2

Editura: Frații Dönges, Dillenburg

Cuprinsul

Sămânța nădejdi
Este alegerea ta (poezie)
Cum este sămânța, așa este recolta
Încotro, o, călătorule? (poezie)
Povestea convertirii unui elev misionar
Avem o stâncă tare (poezie)
Cerul înstelat
Cine-i ca Tine, Prea'nalte? (poezie)
Ghicitori
Nu minți, nici măcar în glumă
De-aș fi făcut! (poezie)
Vârsta animalelor
Vârsta oamenilor
Dragostea mamei – dragostea lui Dumnezeu (poezie)
Șaradă biblică
O mână sigură
Pun'-te, masă!
Ghicitori
Câțiva bărbați renumiți, care nu s-au rușinat de muncă
O zi binecuvântată de Anul Nou
Creatorul vieții mele (poezie)
Apa
Biruînța în ispită
Păzirea minunată
„Mai este timp”
Cine bate la ușa inimii tale?
Cine e un om liber?
Răspunsuri la ghicitori

Sămânța nădejdi

O nouă „Sămânța nădejdi” vă stă la dispoziție. De fapt, aceasta nu este de mirare. Dumnezeu a spus odinioară: „În toate zilele pământului, semănatul și seceratul nu vor înceta.” (Geneza 8.22). Așa a vorbit El în îndelunga Sa răbdare și bunătate, în calitate de Creator, după marele potop din zilele lui Noe. Iar în calitate de Dumnezeu-Mântuitor a vorbit asemănător în dragostea și harul Său: „Ia aminte la îndemnare, la învățătură. - Vestește Cuvântul, ... împlinește-ți deplin slujba.” (1 Timotei 4.13, 2 Timotei 4.2, 5.) Deci și sămânța spirituală, Evanghelia mântuitoare, trebuie să fie mereu vestită din nou, și anume, prin viu grai și în scris, atâta timp cât durează ziua mântuirii. Deci, în felul acesta, prietenii mei tineri, Dumnezeu pășește iarăși aproape de voi prin această nouă cărtică. Bunul Păstor vrea să vă facă să-I auziți glasul din nou, fie ca să cheme la El inimile care încă sunt înfășurate în pofta lumii, ca ele să-L iubească pe Cel care ne-a iubit pe noi întâi, fie ca să încurajeze inimile care deja Îl iubesc și să le întărească în încrederea în El.

Privit din exterior, acest caietel nou este, într-adevăr, puțin mai mic și mai insignifiant decât cărtica dinainte, „Sămânța nădejdi”, dar găsiți în el același glas al Păstorului, care umblă după oițele pierdute și care pune oița găsită pe umerii Săi, o îngrijește foarte bine, până o aduce acasă. Cât de mare este harul Său, că El încă mai cheamă, mereu, și în această vreme serioasă, întunecoasă, care este plină de primejdii pentru tineri: „Veniți la Mine!” – „Rămâneți la Mine!” – „Urmați-Mă!”

Cât de minunate și de binecuvântate sunt aceste trei cuvinte! Cine ascultă de ele, acela găsește viața veșnică și pace. Așa este scris: „Ferice de omul care mă ascultă! ... Pentru că cine mă găsește, găsește viața și va obține bunăvoința DOMNULUI.” (Proverbe 8.34-35.) Această plăcere a lui Dumnezeu și fericirea Sa profundă înseamnă mult mai mult decât simpla sănătate exterioară și prosperitatea pământească. Cel de vârstă voastră, a cărui imagine o vedeți pe coperta micii voastre cărți, se bucură de această binecuvântare; dar o binecuvântare chiar mai mare pentru el este dacă inima sa aude glasul lui Dumnezeu și în Cartea cărților. Despre tânărul Samuel citim că el a spus odată către DOMNUL, Dumnezeul veșnic: „Vorbește, DOAMNE, pentru că robul Tău ascultă.” Dar despre el auzim și astfel: „Și băiatul Samuel creștea mereu, fiind plăcut și DOMNULUI, și oamenilor.” Știți că mai târziu, ca bărbat, a fost un judecător loial al poporului Israel, spre gloria lui Dumnezeu, spre binecuvântarea poporului. Asemănător a fost și cu Daniel, care, ca băiat și ca tânăr, a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu și s-a ținut departe de orice fel de rău, împreună cu prietenii săi, într-o vreme grea și rea, când vrăjmașii lui Dumnezeu stăpâneau peste poporul Israel. Dumnezeu a fost și cu el și cu prietenii săi, așa cum a fost cu Iosif și cu Moise în Egipt; și El a făcut din ei bărbați devotați, capabili, care au fost o mare binecuvântare pentru poporul Israel și pentru ceilalți oameni, care făceau parte dintre neamuri.

Dumnezeu vrea să vă așeze și pe voi spre binecuvântare, iubiții mei cititori tineri; și El o va face cu siguranță, dacă voi luați seama deja de timpuriu la Cuvântul Său și umblați în teama de El. El spune: „Fiul meu, nu uita învățătura mea și inima ta să păzească poruncile mele; pentru că ele îți vor adăuga lungime zilelor și ani de viață și pace. ... Atunci vei umbla în siguranță pe calea ta și piciorul tău nu se va poticni, pentru că DOMNUL va fi încrederea ta. ... Ține cu tărie îndrumarea, nu-i da drumul! Păzește-o, pentru că ea este viața ta. - Nu intra pe cărarea celor răi și nu merge pe calea celor nelegiuți. ...” „Cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbe capitolele 3 și 4). Da, „Teama de DOMNUL este începutul înțelepciunii”. (Psalmul 111.10). Fie ca ea, dragii mei cititori tineri și cititoare tinere, să fie trezită și înmulțită în inimile voastre și prin această cârticică, prin harul lui Dumnezeu! Pentru acesta stăruim și nădăduim; de aceea este aceasta o sămânță a nădejdi.

Este alegerea ta

Când uși de aur ți se-nchid
La capăt de pruncie,
Prin lume-apoi ți se deschid
Căi, două, spre vecie.
Doar două, - alege, iată:
Una-ngustă, alta lată.
Pe care vrei să umbli?

Și lumea cu plăcerea sa,
Spre ea te cheamă-n pripă;
Ispite pus-a-n calea ta,
Pentru plăceri de-o clipă.
Neamăgit tu să pornești,
Pe calea-ngustă să pășești!
Nu vei avea regrete.

Alegerea de pare-a fi
Cu piedici și greșită,
Ascunde multe bucurii
Și-i tot mai fericită.
Iar când picioru-a obosit,
Ochiul spre țel fie-ațintit,
Și merge mai departe.

Da, ține calea zelului,
Nu fi ca cei ce-agale
Merg înspre casa Tatălui,
Apoi se-ntorc din cale:
Ei capătul nu-l pot zări;
Dar cu eterne bucurii,
Te-așteaptă Domnu-n cer, sus.
Georg Holzheu

Cum este sămânța, așa este recolta

Dacă cineva seamănă mărăcini, nu poate să se aștepte la ovăz; și dacă vrea cineva să aibă grâu, n-are voie să semene ovăz. Fiecare sămânță rodește după felul său. De aceea, cine citește cărți proaste sau ascultă cuvinte rele, care sunt murdare, acela îi îngăduie vrăjmașului să semene o sămânță rea în inima sa. Ce recoltă poate să iasă din această sămânță rea, mai ales că inima omului este otrăvită și rea prin păcatul moștenit? - Firește că numai una rea, care este nelegiuită și potrivită pentru iad. De aceea spune Sfânta Scriptură: „Fiți atenți la ce auziți” (Marcu 4.24). Cât de serios este și un alt verset din Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu vă amăgiți: «Dumnezeu nu Se lasă batjocorit;» pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera. Pentru că cine seamănă în carnea sa, din carne va secera putrezire; dar cine seamănă în Duhul (sau pentru Duhul), va secera viața eternă.” (Galateni 6.7-8) Dar mii și mii de oameni tineri au aflat gravitatea și asprimea adevărului acestui cuvânt pe pielea lor, spre paguba trupului, a sufletului și a duhului lor. Ei au citit în taină cărți care conțineau otrava necurăției sau chiar și a necredinței; și sămânța rea a încolțit; otrava i-a distrus. Unii dintre acești nefericiți s-au mai convertit, ce-i drept, mai târziu, prin harul lui Dumnezeu, dar paguba care le-a fost pricinuită prin sămânța rea, pe care vrăjmașul a semănat-o în inima lor, n-a mai putut fi reparată niciodată. Unii au ajuns la spital, alții la azilul pentru săraci, alții chiar în închisoare, înainte să se întoarcă de la înșelăciunea păcatului și de la rătăcirea căii lor, înainte să se întoarcă la Mântuitorul și să fie salvați.

Unul dintre aceștia i-a scris mamei sale după convertirea sa, de ziua ei:

„Greșit-am, te-am mâhnit atât de tare!
Am răsplătit rebel dragostea ta.
Tu m-ai iubit cu o dragoste mare,
Iar eu în schimb ți-am dat batjocura.”

Dar acum ședea acolo în durere și rușine. De aceea se plânge într-o altă poezie:

„Ah, adânc în ființa mea,
Un of și-a găsit locul;
Departe, în temnița grea,
Pălit îmi e obrazul.

Durerea m-a-ntins la pământ,
Mi-a aplecat grumazul.
Catargul mândru mi s-a frânt
Și sfâșiat e steagul.

Tatălui giulgiul i-am țesut
Și frânt-am inimi bune;
Păcatul greu m-a abătut
Și am plecat în lume.”

Ce fericire pentru el că acum s-a întors și s-a grăbit în brațele bunului Păstor, care merge după ceea ce este pierdut până îl găsește, și al Cărui sânge curăță orice păcat.

Dar înainte ca nefericitul să găsească har și pace, l-a apucat o lungă disperare. În vremea aceea întunecoasă scria:

De rușine și-ocară-s plin: Vai de cel ce ratează!
Sunt în onoarea mea pătat,
Vina mea mă blamează;
Fug hăituit ca un vânat;
Vai de cel ce ratează!

Lumea toată m-a condamnat,
Soarta-mi se sigilează;
Stau singur și sunt derutat:
Vai de cel ce ratează!

Și altă dată scria:

„Stă omul pe marginea unui hău
Și-n bezna joasă bântuie fantasme;
Se ține încă de mâna lui Dumnezeu;
Dar s-a desprins, - simte-a iadului miasme;
El vrea-napoi! În van! Totu-i cenușiu: -
Prea târziu!”

Zdrobindu-l violent, destinul vine peste el,
Oricum s-ar răsuci, fără putere.
Vine dreptatea, răzbunând în chip și fel,
Recuperând orice întârziere.
Cade. În van plânge! Se roagă viu: -
Prea târziu!

Dumnezeu fie lăudat că, așa cum v-am spus deja, harul lui Dumnezeu încă l-a mai luminat și salvat pe acest fiu nefericit! El încă l-a mai apucat. Dacă, din nefericire, și pentru el a fost prea târziu să devină un om folositor, destoinic, în acest timp de pe pământ, n-a fost totuși prea târziu să fie curățat pentru veșnicie de orice vină prin sângele prețios al lui Isus Hristos, care a curs pe crucea de la Golgota, și să fie înnoit lăuntric prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu. Sufletul său a fost salvat pentru slava eternă.

Scumpe cititor tânăr, permite să fii rugat, permite să fii avertizat: primește numai sămânță bună în inima și în mintea ta, înainte de toate, Cuvântul viu și nepieritor al lui Dumnezeu! El produce: viața nouă, pace și bucurie, putere și înțelepciune în sufletul tău și tot ce este bun pentru timp și veșnicie, rodul care continuă să existe în viața veșnică. Da, așa cum este sămânța, așa este și recolta!

Încotro, o, călătorule?

Alege! Două căi îți stau deschise,
Și porțile din două-mpărății;
Sunt doi stăpâni ce au nădejdi concise:
Te roagă: „Bine-i la mine să vii!”
În viața de acum unu-ți oferă,
Miraj și-al fericirii dulce gust.
Al doilea-ți dă cununa cea eternă,
Că ai slujit pe-al crucii drum îngust.

Alege! - Vezi în dreapta cum puternic,
Vuind la vale curge râul lat,
Nestăvilit spre-al iadului jărat,
Și în vârtejul pierzării vărsat.
În timp ce-n dreapta apa e-nspumată,
În stânga vezi cărarea-ngustă, dar
Spre piscuri luminos escaladată,
De soare și de dragoste și har.

Alege! – Azi decide, dă dovadă,
Că inima n-o-nchizi față de har.
O, să nu fii pentru vrăjmaș o pradă
Care-ți promite totul în zadar.
Pe oameni îi ține-n duhu-ntunecării,
Orbindu-i c-un joc gol de scamator,
Și-i îngrașă-n scopul sacrificării –
Iazul de foc va fi-n veci partea lor.

Alege! Lumea-i rea, deci dezertează,
Îngroapă pofta cărnii, eul tău,
Și vesel, cu Isus, calea-ți urmează;
Fiind plin de pacea lui Dumnezeu.
Căci pofta lumii trebuie plătită,
Chiar unde focul veșnic e aprins.
Ia calea vieții, dură, povârnită!
Să lași drumul pierzării neatins!

B. K.

Povestea convertirii unui elev misionar

„Trebuie să fiți născuți din nou!”

(Ioan 3.7)

În casa de misiune din X. era o datină veche, frumoasă: ca elevii să se strângă o dată pe săptămână în jurul stăpânului casei, pentru a-și deschide inima, nestingherit, în legătură cu experiențele și cu dificultățile lor. Ca introducere se obișnuia mereu, ca unul dintre elevi să povestească în cuvinte scurte istoria convertirii sale. Câtă putere și binecuvântare reieșeau totuși din aceste strângeri! Desigur, aceasta putea s-o experimenteze fiecare individ. Și cu siguranță că urmările binecuvântate ale acestor discuții ajungeau până în veșnicie.

Tot astfel, într-o seară de iarnă a anului 19..., elevii erau din nou adunați în jurul capului de familie. Astăzi era rândul fratelui Johannes să-și istorisească povestea. Fiecare era curios s-o audă, căci fratele Johannes era un bărbat tânăr cu totul ciudat. Era stimat de toți pentru firea sa iubitoare, avea permanent pentru fiecare o clipă liberă sau un cuvânt de încurajare, era pretutindeni prezent cu vorba și cu fapta. La învățătură era considerat cel mai talentat. Dar cine îl cunoștea mai îndeaproape, acela știa că nu era chiar așa cu aptitudinea, ba chiar mai mult, că prietenul nostru cerea de la Mântuitorul său tot ce avea nevoie, chiar și aptitudinea de a învăța și puterea fizică de a rezista, din oră în oră și din clipă în clipă. Fratele Johannes era un bărbat liniștit, nu vorbea niciodată despre sine, despre trecutul său și despre originea sa. Așa că se puteau auzi tot felul de anecdote în legătura cu el, dar nimeni nu putea să spună ceva sigur

despre el. Nici măcar prietenul său, Theo. Acesta era unul dintre frații cei mai săraci și cu siguranță că acesta era și motivul pentru care fratele Johannes s-a atașat așa de strâns de el. Voia să fie pentru acest tânăr un sprijin adevărat. În fața acestor circumstanțe ne putem imagina că fiecare frate dorea să vină la ora când fratele Johannes va relata povestea convertirii sale și odată cu aceasta și câte ceva despre viața sa. Dar ce a spus el n-a fost un discurs lung, ci o cuvântare foarte scurtă dar serioasă, care corespundea din nou firii prietenului nostru, dar n-a satisfăcut dorința de glumă – sau să zicem curiozitatea celorlalți. Dar să auzim propriile sale cuvinte:

„Pot să-mi aduc încă bine aminte de acea vreme când eram un băiat de 4-5 ani. Pe atunci eram acasă trei frați, doi băieți și o fetiță. Și încă mai știu bine cum aveam un dormitor comun cu fratele meu, care era cu un an mai mare decât mine. Iar în camera alăturată dormea surioara noastră. Și în fiecare seară, după ce eu și cu fratele meu ne băgam în pat, tatăl nostru se ruga cu noi, și anume, era strofa cunoscută:

Doamne, Dumnezeu meu
Vreau să vin în cerul Tău;
Curățește-mi inima,
Doar Isus să fie-n ea.

După ce mă rugam această strofă mică, adormeam liniștit. Dar ce însemna această strofă gnostică, nici nu știam și nici n-am întrebat. Numai un lucru știam, și anume, că sus, deasupra stelelor, locuiește Dumnezeu atotputernic, care a făcut cerul și pământul și care mă supraveghea pas cu pas. Față de El simțeam o sfială sfântă. Dar, din nefericire, Persoana lui Isus mi-a rămas necunoscută. Nimeni nu mi-a povestit despre El. Astfel a trecut deci liniștită și fără griji copilăria mea cea mai fragedă. Părinții mei trăiau în asemenea condiții, încât mi-a fost îndeplinită orice dorință, pe care numai inima unui copil o putea adăposti. Nu bănuiam nimic pe atunci despre furtunile care încă îmi stăteau în față. ...

Așa că într-o seară, după ce eu și fratele meu ne duseserăm din nou la culcare și-l așteptam pe tata ca el să se roage cu noi, el chiar a și intrat, dar numai ca să ne spună, spre uimirea noastră: „N-am timp să mă rog cu voi. De acum trebuie s-o faceți singuri, căci sunteți destul de mari pentru aceasta.” Multă vreme am stat tăcând în paturile noastre; nici unul n-a început să se roage. Eu mă găseam într-o situație îngrozitoare; căci simțeam imposibilitatea că eu, sărman copilăș necăjit, să pot vorbi cu Dumnezeu. În sfârșit, fratele meu a spart tăcerea și m-a întrebat dacă mă rugasem deja. A trebuit să răspund cu un „nu”. El a spus că s-a rugat încet, pentru sine. Dar nici aceasta n-am reușit. Așa că am zăcut în pat foarte nefericit până târziu în noapte, până când, în sfârșit, m-a copleșit somnul. – Mai târziu m-am organizat ca s-o aud pe mama când se ruga cu sora mea în camera alăturată, deoarece nu puteam totuși să trăiesc fără rugăciune - și am simțit aceasta tot mai mult. – Atunci îmi împreunam repede mâinile și spuneam și eu „Amin”. Astfel, conștiința mea trezită era totuși liniștită într-o oarecare măsură.

În sfârșit, a venit pentru mine timpul să merg la școală. Aș mai putea să povestesc tot felul de amintiri din tinerețe, mai ales din primele zile ale perioadei mele școlare. Dar vreau să amintesc numai problemele importante, lucrurile care au fost de însemnătate pentru viața mea interioară.

Mai ales în ora de religie am învățat lucruri minunate. Acolo am auzit pentru prima dată ceva despre Isus, despre viața și moartea Sa, dar în mod deosebit despre minunile pe care le-a săvârșit. Aceasta a fost ceva cu totul nou pentru mine. Acasă n-am auzit niciodată despre așa ceva. Și toate acestea mi s-au părut atât de minunate, încât nici n-am putut să cred că aceste lucruri s-ar fi petrecut pe pământul nostru. Gândeam foarte sigur, că toate acestea trebuie să se fi petrecut în urmă cu perioade nesfârșite de timp, pe vreo altă planetă. Căci, îmi spuneam, dacă s-ar fi petrecut pe pământul nostru asemenea lucruri minunate, atunci oamenii ar trebui să nu

vorbească toată ziua despre nimic altceva. Dar nimeni nu vorbea despre ele, nici măcar părinții mei. Abia mai târziu, când am învățat și eu geografie la școală, mi-a devenit treptat limpede că Betleem, Ierusalim și Galileea sunt situate într-adevăr pe acest pământ. Uimirea mea a crescut tot mai mult. Cum puteau oamenii să treacă atât de indiferenți pe lângă Isus? Aceasta sigur n-aș face-o niciodată! Dar cum să încep? Aceasta n-o știam. În orice caz, aveam în inima mea dorința să-l cunosc pe Isus - și această dorință a devenit tot mai vie.

Între timp, în circumstanțele familiei noastre s-au schimbat multe. Părinții mei au ajuns într-un necaz exterior foarte mare, dar în care au învățat să-L cunoască pe Domnul. Perioada necazului a fost grea, mai ales pentru noi, copiii, deoarece a trebuit dintr-odată să renunțăm la tot ce altădată a bucurat inimile noastre de copii. Numai în gânduri, de cele mai multe ori noaptea, când stăteam în pat, ne aminteam de strălucirea trecută; și pe această amintire construim castele în Spania, care ajungeau până la cer. Dar eu simțeam tot mai mult că aceste castele nu-mi ofereau stabilitate în realitatea aspră. Trebuia să am ceva mai bun. În vecinătatea noastră locuia un cizmar vârstnic, foarte bătrân, care scria și poezii. Am intrat de multe ori în atelierul său. El ședea acolo, ciocanul era căzut pe pământ, în mână avea un creion și o foaie de hârtie care era adesea acoperită cu semne ciudate (versuri), dar ochii lui priveau ca transfigurați în sus, spre cer. Încă îmi amintesc exact cum oamenii batjocoreau poeziile pe care el a pus să fie tipărite. Dar cu cât se distrau mai mulți pe socoteala lor, cu atât mai valoroase mi-au devenit aceste versuri, căci ele povesteau despre Ierusalimul ceresc și despre râul apei vieții. Da, și ce altceva m-ar fi putut mângâia în aceste vremuri grele? Acestea nu erau castele în Spania, nu, aceasta era realitate, o fericită nădejde, care îmi îndulcea orele de suferință.

Treptat s-au îmbunătățit totuși circumstanțele noastre. Puteam, ca și fratele și sora mea, să merg din nou la o școală bună. Dar odată cu acesta s-au și trezit în sufletul meu lupte noi. Pe de o parte era necredința crasă, care era predată mai ales în clasele mai mari, iar pe de altă parte era întrebarea importantă: „Cum se va înfățișa viitorul tău?”

Am rămas ferit de necredința grosolană, mulțumesc lui Dumnezeu! Deoarece în general se socotea că fac parte dintre cei evlavioși, mă simțeam îndatorat să-i contrazic pe profesorii necredincioși. În aceasta găseam mereu o anumită satisfacție.

Dar acum cealaltă întrebare: cum se va înfățișa viitorul meu? O întrebare care firește că-l preocupă pe orice bărbat tânăr. Mi-am imaginat viața mea de mai târziu: poate că va fi o viață de muncă serioasă, o viață de binecuvântare pentru alții. Dar dacă mi-am închipuit apoi cât de repede poate pune moartea totuși capăt vieții, iar eu ar trebui atunci să las totul în urmă, a trebuit să-mi spun că aceasta este totuși pentru mine o viață pierdută. Deci, m-am gândit, ar fi mai înțelept să-mi dedic viața lumii și distracțiilor pământești. Dar când mi-am imaginat o asemenea viață, mi s-a făcut silă de ea. A mai rămas o a treia cale și gândurile mele se întorceau tot mereu la această cale, la cer, și m-am gândit la cuvântul Domnului: „Eu sunt calea!” (Ioan 14.6.) Și cu cât mă gândeam mai mult la aceasta, cu atât mai urgent se apropia de mine cererea: trebuie să-L ai pe Isus, să-l primești în inima ta! Dar până am ajuns acolo, m-a costat încă multe lupte.

N-aveam nici un om care putea să mă ajute sau să mă sfătuiască în nevoia mea îngrozitoare. Ori de câte ori încercam, la cunoscuți care treceau drept copii serioși ai lui Dumnezeu, să îndrept discuția asupra luptelor mele interioare, nu găseam înțelegere. Și n-a fost nici unul, dintre mulții credincioși ai orașelului, care să mă fi întrebat vreodată despre bunăstarea sau mântuirea sufletului meu. Câte nopți n-am strigat pe atunci, zăcând treaz în patul meu și meditănd asupra tuturor acestor întrebări și în fața singurătății mele: „Doamne, îndură-te de mine! Dacă nu mă salvezi și nu mă susții Tu, sunt pierdut!”

Așa că am hotărât atunci serios să-l primesc pe Isus în inima mea. De fapt, El bătea deja de mult la ușa ei. Dar cum să încep? Deoarece nu știam cum, m-am întrebat începând de atunci, la fiecare pas, la orice faptă: „Ar permite Isus aceasta? Ce-ar spune Isus la aceasta?” Mă străduiam serios, de asemenea, să procedez corespunzător. Primei mari dificultăți, căreia i-am fost expus, mi-a adus-o examenul de bacalaureat, festivitatea de încheiere cu banchetul de la examenul de absolvire a liceului. Și aici am întrebat din nou: „Ce ar zice Isus la aceasta?” Că nu s-ar duce la banchet, aceasta mi-era limpede. Dar oare nu eram obligat să particip? Cu o oră înainte de începerea banchetului, eu încă rătăceam nehotărât pe străzile orașului, dar apoi, prin harul Domnului, am luat decizia să nu merg acolo. Și, o, ce minune! Domnul S-a declarat de partea mea. Cei care participau la sărbătoare parcă ar fi fost loviți cu orbire, căci nimeni nu mi-a simțit lipsa. Da, un profesor a crezut chiar, că l-a văzut pe tatăl meu șezând lângă mine. Dar tatăl meu se întorcea abia în acea noapte dintr-o călătorie din străinătate.

Lunile următoare au adus din nou lupte grele pentru mine, a căror cauză nu vreau s-o mai amintesc. Mă găseam, în sfârșit, într-o stare în care eram mulțumit cu Dumnezeu și cu oamenii, dar cel mai mult cu mine însumi. Eram imprevizibil. Posedam în aceasta o iscusință să văd la credincioși numai greșelile, care de cele mai multe ori, din păcate, corespundeau adevărului. Dar, firește, pentru aceasta nu eram fericit. Pentru toți nu eram decât o povară. Că pe atunci n-am pus capăt vieții mele jalnice, cum o numeam eu, a fost numai datorită îndurării nesfârșite a Dumnezeului meu. În timpul acesta a venit războiul, ca o scăpare pentru mine. La două campanii militare de iarnă am participat ca infanterist, în tranșee, în timpul cărora am putut să aflu iar și iar harul ocrotitor al Domnului.

Campania militară și evenimentele de pe front au dat vieții mele o întorsătură cu totul nouă. Am găsit treptat, din nou, „echilibrul meu sufletesc”, adică am devenit liniștit și foarte lent s-a trezit în inima mea dorința ca după război să intru într-un fel în slujba Domnului, care mă păzise atât de minunat. Și acest gând s-a transformat, în sfârșit în faptă. Am intrat în casa noastră misionară.

Dar dacă voi, iubiți frați, credeți că acum povestea mea a ajuns la capăt cu aceasta, vă înșelați. Ce este mai important abia de acum vine.

Chiar imediat, în primele zile ale șederii mele aici am simțit că ceva nu este în ordine cu mine. Mă simțeam lăuntric atât de sărman, de nefericit și de părăsit, pe când ceilalți păreau, formal, să radieze de bucurie. Atunci L-am întrebat, în sfârșit, pe Domnul Isus: „Doamne, spune-mi Tu ce nu este în ordine cu mine!” Și ce s-a petrecut atunci? O, ceva cu totul neașteptat. Domnul mi-a arătat atunci păcatele mele. Da, până atunci încă n-am știut deloc lucrul acesta, că eram un păcătos, un păcătos pierdut. Nimeni nu mi-a spus aceasta vreodată, dar Domnul și Mântuitorul, care ne iubește mult, El mi-a arătat-o. Ah, cum s-a prăbușit atunci toată viața mea trecută, când am văzut-o în lumina lui Dumnezeu! N-avea nicio valoare pentru veșnicie. Trei zile și trei nopți am suferit și am plâns pentru păcatele mele și le-am petrecut în chin sufletesc și în suferința pentru păcate. Dar, în sfârșit, în noaptea a treia, în dimineața din 15 mai, 19..., pe când meditam la minunatele cuvinte din capitolul 53 al prorocului Isaia, cum Mielul a mers pentru noi la măcelărie și a purtat pedeapsa, ca noi să avem pace, atunci am fost vindecat, am găsit mântuirea și viața veșnică în Isus. Atunci Domnul Isus m-a făcut să îmi dau seama că El a ispășit deplin la cruce marea vină a păcatului meu. O, cât de ușoară mi-a fost atunci inima și cu mare bucurie am căzut în genunchi și m-am închinat lui Dumnezeu, care mă iertase și era acum Tatăl meu.”

Cu aceasta, relatarea fratelui Johannes a ajuns la sfârșit. Stăpânul casei a mai adăugat câteva cuvinte serioase și toți au părăsit sala, tăcuți și emoționați.

Abia trecuseră câteva zile, când fratele Theo, pe care l-am amintit deja la început, a venit la prietenul nostru cu cuvintele: „Mi-e inima grea; tare mult aș vrea să trăiesc și eu ce ai trăit tu!”

Și câteva zile mai târziu, în seara Vinerii Mari, ambii prieteni au îngenuncheat împreună în camera lor pentru rugăciune. Atunci a putut și Theo să găsească ceea ce dorea atât de mult: iertarea păcatelor sale și pacea cu Dumnezeu. Deci, tinere cititor, meditează și tu la minunatul cuvânt pe care l-a rostit Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!”

Avem o stâncă tare

Avem o *stâncă* tare, ce neclintită stă,
Avem și *adevărul*, ce siguranță dă.
Avem *armată*, arme pentru războiul greu,
Avem *norul de slavă*, slava lui Dumnezeu,
Avem și o *mâncare*, cum lumea n-a aflat
Și mai avem și *umbră* sub soare-nfierbântat.
Avem *Izvorul* care nicidecum nu va seca,
Puterea să ne poarte în suferința grea.
Avem *Mângâietorul* iubit și răbdător,
Avem și *ajutorul* sfânt, binevoitor.
Avem o *bucurie*, ce nimeni n-o va lua,
Avem *harpă* cu care Domnului vom cânta.
Avem și *adăpostul* în teamă, vreme rea.
Avem o *bogăție* ce nu va dispărea.
Avem un *har* ce-i mare și-i zilnic înnoit,
Avem o *îndurare* cum nu s-a întâlnit.
Avem o *plinătate* de când Domnu-a venit,
Avem o *moștenire*, ce-i scumpă de primit.
Avem o *fericire*, strălucind viu, frumos,
Avem *totul* în Tine, Domnul Isus Hristos!

Cerul înstelat

O mărturie a lui Dumnezeu

Cu siguranță că tinerii mei prieteni privesc cu plăcere în sus, spre cerul înstelat. Aceasta au făcut-o oamenii deja de mii de ani. Stelele le-au vestit și lor deja atotputernicia, măreția și înțelepciunea lui Dumnezeu. În orice caz, nu toți oamenii au înțeles și au recunoscut acest lucru. Din nefericire, păcatul a întunecat inimile oamenilor, de aceea s-au închinat atâția oameni stelelor, mai ales soarelui și lunii, pentru că prin ele ne sunt date lumina și viața. Dar cu siguranță că au existat întotdeauna și oameni care „au văzut lucrurile făcute, la fel și eterna Sa putere și divinitate” (adică în creație, Romani 1.20) și L-au cinstit în ea.

Cunoașterea voastră despre Dumnezeu trebuie să fie mai mare și mai curată prin Sfânta Scriptură, decât ce a păgânilor care L-au recunoscut numai din creația Sa și din glasul conștiinței lor. (Romani 2.15.) Voi cântați frumos într-o cântare despre creația lui Dumnezeu și despre lumea stelelor:

„Dumnezeu e mare, / Tare e la fel;
Mare-a Sa lucrare, / Minunat doar El!
Pe-a cerului boltă, / Astele privim,
Le-a dat căi și cotă, / Le-a făcut sublim.
Lăudăm al Său Nume, / Vrem a-L adora!
Da, „Amin!” va spune / Cin’ poate striga!”

De multe ori se vorbește frumos în Cuvântul lui Dumnezeu, după cum știți, despre măreția creației, și anume, despre lumea stelelor. Astfel întreabă DOMNUL, Acesta este Dumnezeuul veșnic, în cartea Iov, care este una dintre cele mai vechi cărți ale Bibliei: „În zilele tale ai poruncit tu dimineții? Ai făcut zorile să-și cunoască locul lor, ca să apuce capetele pământului și cei răi să fie scuturați de pe el? ... Unde este calea spre locuința luminii ...? Pe ce cale se împarte lumina ...? Poți tu să legi legăturile Pleiadelor? Sau să dezlegi frânghiile Orionului? Poți tu să faci să iasă constelațiile la timpul lor? Sau să călăuzești Ursa Mare cu fiii săi? Știi tu rânduielile cerului? Sau le hotărăști tu stăpânirea asupra pământului?” (Iov 38) În Psalmi, David, cântărețul împărațesc, exclamă: „Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu și întinderea (firmamentul) arată lucrarea mâinilor Sale. O zi istorisește altei zile acest lucru și o noapte îl face cunoscut altei nopți (adică despre măreția lucrărilor lui Dumnezeu și a lumii stelelor Sale). În ele a întins un cort soarelui. El iese ca un mire din camera lui de nuntă; ca un viteaz, se bucură să-și alerge cursa.” (Psalmul 19)

Astfel predică Dumnezeu și vestește lumii prin cerul înstelat și prin toată creația, existența Sa și, cum spuneam, atotputernicia și înțelepciunea Sa.

Printre bărbații care s-au preocupat de știința stelelor, îi numim astronomi, au fost sau sunt de aceea mulți care L-au venerat în smerenie și evlavie pe Dumnezeu, Creatorul, și pe lângă cartea creației și a lumii stelelor, din care au citit și au recunoscut existența și măreția lui Dumnezeu, au citit cu inimi credincioase și cealaltă Carte a lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură sau Biblia, și și-au întemeiat pe Ea mântuirea lor veșnică.

Nicolaus Copernic, născut în 1473, la Torun, a fost întemeietorul astronomiei moderne. În renumita sa lucrare, „Despre revoluția corpurilor cerești”, el arată că pământul nostru, ca și celelalte planete, se rotesc în jurul soarelui. Dar pe lângă aceasta a fost convins prin Cuvântul lui Dumnezeu, că Dumnezeu, care a creat marea lume a stelelor, a fost pe pământul acesta mic și sărman în Fiul Său, Domnul Isus, și că El a murit pe cruce pentru păcatele noastre, ca Mântuitor,

pentru răscumpărarea noastră. Copernic a pus să fie scrise pe piatra sa funerară, în limba latină cuvintele:

„Nu-Ți cer har cum lui Pavel i-ai dăruit,
Nici cum i-ai dat lui Petru, căci sunt prea ne-nsemnat;
Ci ca tâlharului, când pe cruce l-ai mântuit;
Îndură-Te de mine, Doamne, să fiu salvat!”

Nicolaus Copernicus.

Cu siguranță că Dumnezeu i-a împlinit această rugămintă și l-a primit în slava Sa veșnică pe bărbatul erudit și evlavios, care L-a recunoscut și L-a venerat ca pe Creatorul, nu numai al lăcrămioarei plăcute din vale, pe care o vedeți în mâna sa, ci și în stelele de sus, de pe bolta cerească, și care, înainte de toate, și-a întemeiat mântuirea pe Isus.

Asemănător a stat față de Dumnezeu și de Cuvântul Său și astronomul, probabil și mai mare decât el, Johannes Kepler. Acesta s-a născut ca fiu al unei familii sărace din Württemberg, în 1571. El este descoperitorul legilor mișcării planetelor. Prin marile sale cunoștințe matematice, prin perspicacitatea și perseverența sa în cercetările sale, el a adus mari contribuții pentru astronomia din toate timpurile. Marea sa lucrare, „Armoniile lumii”, o încheie cu o rugăciune: „Nu-mi mai rămâne decât să ridic spre cer ochii și mâinile și să-L rog evlavios și smerit pe Tatăl luminilor: O, Tu, care prin lumina naturii ai trezit și în noi dorul după lumina harului, ca prin el să ne strămuți cândva în lumina gloriei (a slavei veșnice), Îți spun mulțumesc, Domn și Creator, că m-ai bucurat prin creația Ta. ...Iată, aici am încheiat o lucrare a profesiei mele, prin atâta forță intelectuală câtă mi-ai dat. Eu le-am descoperit oamenilor gloria lucrărilor Tale, care vor citi aceste dovezi, atât cât a putut mintea mea limitată să înțeleagă din nemărginirea Ta. ... Dacă este aici ceva adus de la mine, vierme născut și crescut în păcate, care este nevrednic de Tine, atunci învață-mă, ca să corectez lucrul acela. ... Dacă am căutat la oameni propria mea onoare, la facerea unei lucrări care este hărăzită onoarei Tale, iartă-mi aceasta îndurător și milostiv. În

sfârșit, dăruiește-mi harul ca această lucrare să fie spre gloria Ta și spre mântuirea sufletelor și să nu dăuneze niciodată!”

Și el a pus Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de toată înțelepciunea omenească. Când în timpul Războiului de Treizeci de ani a fost încolțit în Austria, unde lucra, să devină catolic, a preferat să se mute și să-și bazeze în continuare mântuirea numai și numai pe Evanghelia mântuitoare despre Isus Hristos.

În încheiere să-l mai amintim pe scurt pe astronomul J. H. von Mädler, care în anul 1874 a plecat în slava veșnică, în pace, în credința în Răscumpărătorul său. El este renumit pentru cercetările sale asupra stelelor fixe. El a spus odată: „Un cercetător veritabil al naturii nu poate să fie ateu. Cine privește atât de adânc în atelierul lui Dumnezeu, acela trebuie să-și plece genunchii cu smerenie în fața guvernării Dumnezeului sfânt.” Și el și-a întemeiat mântuirea veșnică pe Sfânta Scriptură, din care citea zilnic. Odată, când s-a mutat într-o locuință nouă, a spus despre iubita sa Biblie: „Cartea aceasta trebuie să vină în casa mea înaintea tuturor celorlalte cărți; eu personal o voi duce acolo.” Și aceasta a și făcut-o apoi.

Deci, fie ca voi, tinerii mei prieteni, să-L lăsați și voi pe Dumnezeu să vorbească inimilor voastre prin cele două cărți ale Sale: prin creația cu cerul înstelat și prin Sfânta Scriptură, Cuvântul Său, și să vă conducă sufletele nemuritoare pe calea luminii spre viața veșnică!

Cine-i ca Tine, Prea'nalte?

Ca Tine cine-i, Prea'nalte?
Maiestuos, etern!
Cu ochii-acoperiți, duhuri
'Nainte-Ți se prostern.
Ești celor vii Izvorul,
Din care-și scot și beau;
În marea-Ți înțelepciune,
Duhurile lor stau.

Cum numeri planurile,
Întocmite sublim?
Cum explici minunile
Pe care le trăim?
Cunoaștem puterile
Ce umplu lumea-n jur?
Găsim temeliile
Cu-al vieții izvor pur?

Făcut-ai veacurile,
Din veci Tu le-ai menit.
Popoarele-și au locurile
Cum Tu ai poruncit;
Pentru-a stelelor oștire
Tu ești susținător,
Aduci din largul mării
Mulțimea norilor.

Când faci încât să-Ți placă,
Tot ce-ai plănuit Tu,
Înfăptuiești chiar dacă
Va spune omul „nu”;
Tu-arăți ce ești, chiar dacă
Mulți oameni se opun,
Și guvernezi chiar dacă
Ei, oamenii, n-o spun.

Dăm Numelui Tău slavă!
De noi Ți-ai amintit;
Și, ah! Inima-Ți toată
Prin Fiul am simțit;
Ai vrut jertfit să fie;
La Tine ne-ai adus,
Să trăim pe vecie;
La Golgota El S-a dus.

Așa-am aflat urmarea,
Că ne iubești duios,
Că-n Tine e salvarea
Prin El, Isus Hristos.
Dumnezeule, ce mare
E harul Tău bogat:
În Fiul dragostei Tale
Ni-i sorțul minunat.

În lumina-Ți veșnică
Sufletu-i bucuros,
Prins în slava unică
De pe fața lui Hristos;
Dorința noastră vie
Alinată-i; și sunt
Pline de bucurie
Inimile-n Duhul Sfânt.

* * *

Voi, minți omenesci mândre,
Ați cercetat din plin
În jugul științei voastre
Și totuși știți puțin.

Azi vă orbește ochiul,
Știința ce-o gândiți,
Iar mântuirea, harul,
Nu credeți și nu știți.

K. Ch.

1

Cu „i” - în adunare-s masă dată,
De Domnul chiar, în dragoste și har;
În lume-s tot o masă, dar blamată,
De cei ce vor să scadă la cântar.
Anagramând cuvântul, iese-un nume
De om din Biblie, fugar și laș,
Fiu născut primul în această lume,
Dar care-a devenit un ucigaș.

Cu „a” – în adunare-s așezată
Tot lângă pâine, dar nu-s chiar pahar;
În lume sunt de toți utilizată,
De prunci, de vârstnici, de țărani, de țar.
Anagramând cuvântul, iese-un nume
De om din Biblie, din Iosua;
Trei lucruri și-a-nsușit, iubite-n lume,
Și-a pierit în nelegiuirea sa.

2

Valurile L-au sărutat,
Și oile L-au salutat,
Avut-a cu-mpărați de-a face,
Dar El cu sclavii se simțea-n pace.
Ales-a ce provoacă ură,
Lăsat-a ce cu drag mulți vrură.
Condus-a și a fost condus,
La care greșit a fost dus;
Rob, și totuși Domn, Persoană sfântă,
În cer, cântări despre El se cântă.
Murit-a, după cum se știe;
Avem și mărturie.
Despre acest eveniment,
S-au certat îngerii fervent.
În moarte Și-a-nchis ochii; totuși,
A fost văzut pe pământ iarăși.
Îl știți precis și-mi puteți spune,
Cine-i Bărbatul și-al Său Nume.

3

Nu este mâine, dar nu este nici azi;
Se-adaugă o unealtă de-așchiere.
Din Ierusalim cobori și-ntre tâlhari cazi;
Cetatea-i unde-a stat Domnul o vreme.

K. M.

Nu minți, nici măcar în glumă

Au trecut probabil mai bine de două sute de ani peste pădurea Haslach, de la întâmplarea pe care vreau s-o povestesc. Un băiat îndrăzneț venea pe sub brazii întunecoși și căra ceva greu într-o boccea. Tânărul era de-a dreptul un exuberant. Fluiera și cânta încât răsuna toată pădurea, sărea și țopăia ca un pui de căprioară, în ciuda boccelei deloc ușoare.

Dar lângă drum, în spatele unui tufiș, ședea Veitli, un trântor, ucenic de morar, care făcea o față foarte posomorâtă pentru că nu avea ce să bea. În rest, nu se știa nimic rău despre el. În plus, Veitli era cunoscut în tot ținutul.

„Ei, Veitli, cum merge?” a râs băiatul.

„Cum să meargă, Kuni?” a răspuns acela. „Rău! Nu cumva ai vreun groș mai mititel în plus, și pentru mine, hă? Măi, am o sete infernală de tot.”

„Un groș mic aș avea, într-adevăr”, a râs băiatul. „Dar cum să-l găsesc printre atât de mulți alți bani? Ia ascultă!”

Zicând acestea, a scuturat bocceaua și Veitli cel însetat a auzit un clinchet foarte ademenitor, ca și când ar fi fost cu adevărat monede înăuntru. S-a sculat și a venit lângă băiat.

„Dă-mi mie bocceaua”; a spus el prietenos, „că este prea grea pentru tine; ți-o voi duce eu”.

„O, și eu sunt puternic”, a răspuns între timp băiatul. „Cei o sută de guldeni mi-i duc eu singur.”

O sută de guldeni!

La aceste cuvinte, diavolul a intrat în sufletul lui Veitli. El trebuie să aibă acești o sută de guldeni cu orice preț. De câte ori n-ar putea el să se cherchelească din ei! A privit temător în toate părțile.

„Dar ce cauți, Veitli?” a întrebat băiatul.

„O, nimic!” a răspuns acela și pe ascuns a strâns mai tare în mână solida măciucă noduroasă. „Mă gândeam numai... Dar ia uită-te la veverița din stejar!”

„Unde? Unde?”

„Acolo!” a strigat haimanaua cu glas înspăimântător, ca și când ar fi vrut să-și facă singur curaj și l-a lovit pe băiat în cap, încât acesta s-a prăbușit fără zgomot. Cu o piatră mare l-a omorât de tot. Apoi a dezlegat bocceaua și a căutat cei o sută de guldeni. Dar nu i-a găsit. O sută de cuie tari, pe care băiatul le luase din oraș de la meseriașul care toarnă cuie, pentru că tatăl lui voia să repare acoperișul. Și la mijloc, sub fier, era într-adevăr, un groș mic, roșu.

Atunci, Veitli a tras o înjurătură groaznică, s-a trântit la pământ și-și smulgea părul și barba sub blesteme oribile. Devenise ucigaș din cauza unui singur groș. Făcea tărăboi ca un nebun. Dar deodată s-a liniștit și s-a dus la băiatul mort.

„Kuni!” a spus el, „dacă nu te-aș fi omorât deja în bătaie, ar trebui s-o fac acum. M-ai adus în iad cu minciuna ta!”

A luat unul dintre cuie și l-a bătut într-un copac cu piatra cu care-l omorâse pe băiat. Apoi, din pânza în care fuseseră cuiele a făcut un laț și s-a spânzurat. –

Ce poveste macabră! Lasă-mă să-ți spun ce m-a făcut ea să înțeleg. Mi-am zis: este rău dacă se trăiește fără Isus. Bietul Kuni n-ar fi mințit și sărmanul Veitli n-ar fi omorât băiatul în bătaie, dacă ei ar fi fost oițele lui Isus. De aceea, dă-I Mântuitorului inima ta și lasă-te călăuzit de El zi de zi, până la fericita țintă de sus!

De-aș fi făcut!

„Hei! Paznic! Deschide trecerea la pod!
N-am timp să stau în lungă așteptare!
Îi strigă căpitanul pazei de pod;
Căci pasagerii, nervoși, n-au răbdare.
„Nu pot! Rapidul vine, e pe drum!
Podul rămâne-nchis! Nu se deschide.”
„Ah, ce absurd! Grăbește-te acum!
Îți scot eu din cap toanele stupide.
Trenul nu-i anunțat; stăm fără rost:
Nu riști nimic! Lasă mutra posacă!
Îți dau zece dolari; nu mai fi prost
Și lasă-ne corabia să treacă!”
Paznicul s-a lăsat de bani orbit,
L-a lăsat să treacă. Cutezase!
Și-a procedat cum n-ar fi trebuit,
Căci clopotul încă nu sunase.
Vasul trece. – Brusc se-aude ceva!
E ca lovit! Se clatină paznicul. –
Da, sună! Ah, trenul vine deja –
Ah! Dacă s-ar fi închis deja podul!
Omu-i disperat. – O, de s-ar putea
Să fie catastrofa evitată! -
Prea târziu! Prea târziu! – Îi răsună:
„Prea târziu!” Cum va fi treaba-ncheiată?
Da, iată, vine din greu pufăind,
Bubuie de țiuie urechile. –
Un strigăt - țândări sar, spărgând, pocnind.
Un gălgâit și-i înghit valurile.
Paznicu-și pune mâinile în cap,
Mai apucă dezastrul a-l privi;
În creier doar confuzii mai încap
Și murmură într-una: „Dac-aș fi...!”
Murmură an de an din greu,
Și-așa jelește, zi de zi;
Așa plânge de-acum mereu:
Cine știe cât va mai jeli!

* * *

Cunoști în noapte acel gând,
Ce somnul strică, până fuge,
Reproșul ce mereu veghind,
Inima, viața îți distruge? -
„Ah, aceasta de-aș fi făcut!
Ah, dac-aș fi lăsat aceea!
Ah, dacă...!” și te-acuzi acut.
Dar n-ai nădejdea, mângâierea.
Doar Unul vina ta o ia
Și-o face-n veci de veci uitată.
Bogat e în favoarea ta,
Cu îndurare nesperată!
O, vino la Isus îndat',
Ca sufletul să-ți mântuiască;
Atunci ești liber de păcat
Și grijile-o să-ți risipească.
La Domnul odihnă găsești,
În rest deloc, în nicio țară;
Dacă departe de El ești,
Purta-vei necaz și povară.
Mereu purta-vei suferința,
Jugul greu, de neabătut,
În veci îți vei jeli căința:
„Ah! De-aș fi vrut! De-aș fi făcut!”

Vârsta animalelor

Musca de primăvară: 4-5 ore. Specie de molii (femele): 3-4 zile. Larvele de albine ajung la un stadiu de transformare în crisalidă în 5-6 zile. Muștele de primăvară: o zi. Pubele de țânțar: 5-6 zile. Speciile de molii (masculi): 8-14 zile.

Cărăbușul (masculi): 29 de zile; (femele): 29-39 de zile. Lăcusta (femele): 4 săptămâni. Omida mănăitoare de frunze: 6 săptămâni. Libelula 6-8 săptămâni. Molia-șoim: 6-8 săptămâni. Albinele masculi (trântori): 6-8 săptămâni.

Melcul de sticlă: un an. Melcul de Ambra: 2-3 ani. Larva de libelulă: un an. Planorbis: 2-3 ani. Stadiul de larvă al muștelor de primăvară: 2-3 ani. Melcul obișnuit de iaz: 2-3 ani. Termita femelă: 4-5 ani. Melcul de apă dulce: 3-4 ani. Matca: 2-5 ani. Himenopterul: 2-3 ani. Melcii Helix Hortensis: 3 ani. Furnica femelă: 3-4 ani. Larva de cărăbuș: 4 ani. Melcul obișnuit, de grădină: 5 ani.

Veverița: 6 ani. Șoarecele 6 ani. Melcul de livadă: 6-8 ani. Porumbelul: 10-20 de ani. Canarul: 12-15 ani. Păsări cântătoare mici: 8-18 ani. Sturzul: 8-10 ani. Iepurele: 10 ani. Vulpea: 14 ani. Privighetoarea: 12-18 ani; în captivitate: 8 ani. Graurul cu marsupiu: 12-18 ani; în captivitate: 8 ani. Coțofana poate peste 20 de ani; în captivitate: 20 de ani. Racul de apă dulce: 20 de ani.

Scroafa: 20 de ani. Mistrețul: 25 de ani. Melcul de mare: 30 de ani. Cucul: 32 de ani. Leul: 35 de ani. Broasca: 40 de ani. La fel pisica și calul. Coralul: 50 de ani. Actinia: 50-60 de ani. Molusca: 66-100 de ani. Ursul: 50 de ani. Corbul: aproape 100 de ani. Gâsca arctică: aproape 100 de ani.

Papagalul în captivitate peste 100 de ani. Vulturul auriu: 104 ani și peste. Vulturul: 118 ani. Știuca: 200 de ani. Crapul: 200 de ani. Elefantul: 200 de ani. Lebăda: 300 de ani.

Vârsta oamenilor

Este deci esențial mai scurtă față de cea a unor specii de animale. Moise, omul lui Dumnezeu, spune în Psalmul 90: „Zilele anilor noștri ajung la șaptezeci de ani și încă, datorită puterii, ajung la optzeci de ani, totuși, mândria lor este durere și deșertăciune, pentru că trec repede și noi zburăm.” Asemănător a scris Iov: „Zilele mele trec mai repede decât suveica țesătorului și se sfârșesc fără speranță.” ... „Acum zilele mele trec mai repede decât un alergător; ele fug, nu văd binele; trec iute ca și corăbiile de trestie, ca un vultur care se repede asupra prăzii.” ... „Omul născut din femeie are puține zile și este plin de tulburare. Răsare ca o floare și este tăiat; și fuge ca umbra și nu rămâne.” Duhul lui Dumnezeu vorbește asemănător și în Noul Testament despre durata scurtă a vieții omenești și despre deșertăciunea ei. „Veniți acum, cei care spuneți: „Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate și vom petrece acolo un an și vom face comerț și vom câștiga!”, voi, care nu cunoașteți ce va fi mâine (pentru că ce este viața voastră? Este doar un abur, care se arată pentru puțin și apoi dispare).” (Iacov 4.13-14)

Viața oamenilor nu a fost întotdeauna așa de scurtă. Ea s-a scurtat mai ales, abia prin venirea în lume a păcatului și a morții, așa cum știm din Cuvântul lui Dumnezeu. (Geneza 2.17; Romani 5.12)

Dar primii oameni încă au ajuns la o vârstă înaintată. Cel mai bătrân a fost Metusala, bunicul lui Noe, căci el a trăit 969 de ani. Cum aflăm din Psalmul 90, rugăciunea omului lui Dumnezeu, Moise, deja citată, durata de viață a oamenilor a fost mai târziu fixată la 70 și 80 de ani. La această vârstă ajung astăzi încă mulți bărbați și multe femei. Editorul acestei cărți a vizitat acum câțiva ani un bătrân, un om drag, fericit, care a pus să se împartă - și a împărțit el însuși - multe scrieri pentru răspândirea Evangheliei, baronul von Türckheim, care avea 102 ani. Era încă viguros, și înainte de toate, avea o inimă tânără și fericită, care se bucura de dragostea lui Dumnezeu și a Mânuiitorului său. El a mai trăit doi ani și a adormit apoi liniștit, în pace, pentru a intra în odihna și slava eternă a Răscumpărătorului și Domnului său. Ce frumos, dragi prieteni tineri!

Dar o astfel de viață lungă și fericită este o mare raritate în lumea aceasta păcătoasă, abătută de la Dumnezeu. Psalmistul plânge: „Doamne, fă-mi cunoscut sfârșitul meu și cât este măsura zilelor mele; fă-mă să știu cât de trecător sunt. Iată, Tu mi-ai dat zile cât un lat de mână și durata vieții mele este ca nimic înaintea Ta; în adevăr, orice om care stă în picioare este numai o suflare. În adevăr, omul umblă ca o umbră; în adevăr, se frământă în zadar. ... Și acum, ce aștept eu, Doamne? Speranța mea este în Tine. Scapă-mă de toate nelegiuirile mele ...!” (Psalmul 39.4-8)

Da, tinerii mei prieteni, dacă nelegiuirile sunt iertate și sufletul este mântuit, atunci moartea și-a pierdut amărăciunea și boldul. Atunci omul poate să exclame împreună cu apostolul, triumfând: „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte? Dar boldul morții este păcatul, și puterea păcatului, legea, dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos.” (1 Corinteni 15.55-57)

Cât de binecuvântat este dacă putem să spunem mai departe cu apostolul: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” (Filipeni 1.21)

Și vouă, dragii mei cititori tineri și cititoare tinere, cu plăcere vrea Dumnezeu să vă dăruiască în Isus Hristos același har, aceeași mântuire și același privilegiu. O, așa că apucați-le în credință și atunci veți fi fericiți în ce faceți și în viața voastră; veți fi binecuvântați și spre binecuvântare. Apoi, după această viață pământească veți merge în viața veșnică, în casa cerească a Tatălui, ca să fiți „pentru totdeauna la Domnul” și ... „faptele voastre vă urmează” pentru răsplata veșnică.

Dragostea mamei – dragostea lui Dumnezeu

Isaia 49.15

Nimic duios pe lume nu-i
Cum mâna mamei e,
Ce în slujirea pruncului
Oricând activă e.
Nici tihnă, pauză, niciun pic,
Ea-l grijește gentil.
Ei nu-i e povară nimic
Purtat pentru copil.

Nu-i ochi ca al mamei, oricum,
Veghind asupra lui,
Privind cu un pașnic parfum,
Când îi zâmbește lui.
Din toată fericirea sa
Strălucește-nsorit;
Din vina sau durerea sa,
Plânge apoi cumplit.

Nu-i caldă nicio inimă
Cum e inima sa,
Miloasă-i și cu-o lacrimă,
Și în durerea grea.
Restu-i nul, nu va exista,
Când pruncu-i în neaz,
La moarte-o-mpinge dragostea,
În acest ultim caz.

O, dragostea mamei, de jar,
Care, ce-i bun ar vrea,
O bucurie, orice dar,
Copilului să-i dea:
Vrem urma să-ți găsim, e-un scop,
Dar pentru minte-i greu;
Ești dragoste, doar cât un strop,
Din a lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a dat al Său dar,
Pe singurul Său Fiu,
Să moară ca jertfă pe-altar,
Batjocorit de viu.
Cu imboldul matern, apoi,
Iubind fără hotar,
Cum să nu verse peste noi
Belșugul Său de har?

În inima mamei a pus
O umbră din ceva,
Ce-I mișcă dragostea nespus
Spre creatura Sa.
Nu-i cer înalt, adânc, cum e
Dragostea Sa mereu!
De-aceea, inimă, de ce
Ești tristă și ți-e greu?
E. Kl.

Șaradă biblică

a, be, ci, co, dim, do, do, do, e, ga, heu, i, io, mar, me, mi, na, na, ni, ni, o, o, pro, sos, sus, tan, ver, veș.

Din cele 28 de silabe trebuie alcătuite zece cuvinte sau nume, care au următoarele semnificații:

1. Cartea din Biblie, situată între Psalmi și Eclesiastul?
2. Port în Asia Mică, de unde Pavel a fost luat cu corabia, deoarece făcuse o bucată de drum pe jos. (Faptele Apostolilor 20,v.?)
3. Numele unchiului Esterei (Eстера 2,v.?)
4. Numele Domnului nostru, care S-a născut în Betleemul din Iudeea. (Matei 2,v.?)
5. Numele soției unui om din Betleem, care în timpul foametei s-a dus să locuiască temporar împreună cu familia în câmpiile Moabului. (Rut 1,v.?)
6. Perioada de timp pentru care Filimon îl va avea pe Onisim după întoarcerea sa. (Filimon 1,v.?)
7. Numele fiului lui Saul, care-l iubea pe David ca pe sufletul său. (1 Samuel 14,v.?)
8. Numele fruntașului iudeu, care a venit noaptea în vizită la Domnul Isus. (Ioan 3,v.?)
9. Ultima literă a alfabetului grecesc. (Apocalipsa 1,v.?)
10. Numele unui israelit, tatăl lui Pua, din Isahar. (Judecători 10,v.?)

Din prima literă a fiecărui cuvânt găsit, citite de sus în jos, începând cu întrebarea nr.2, plus ultima literă a fiecărui cuvânt, inclusiv a celei de la întrebarea nr.1, citite de jos în sus, va rezulta un verset cunoscut, care se referă la un eveniment prin care dorul tuturor credincioșilor va fi alinat. (Apocalipsa 22,v.?). Fie ca oricare dintre dragii cititori tineri să poată să rostească din inimă aceste cuvinte!

Cum se numesc aceste zece cuvinte și unde este scris versetul?

O mână sigură (pentru defensivă)

Această mână sigură pentru apărare o avea Wilhelm Tell. Despre el vorbește o legendă elvețiană sau istoria din secolul al XIII-lea sau al XIV-lea. El a fost un cetățean liniștit din cantonul Uri. Pe atunci stăpânea Austria peste Elveția. Din nefericire, guvernatorii provinciilor asupreau poporul elvețian fără știrea și voia împăratului. Unul dintre ei a fost Geßler, guvernatorul Reichului în Schwytz și Uri. Acesta, când și-a dat seama că bunul său plac și asprimea sa au devenit de suportat numai cu cârtit, a pus să-i fie agățată pălărie într-o prăjină, în Altorf, ca să testeze opinia poporului. Fiecare trecător trebuia s-o salute, ca și când ar fi fost guvernatorul provinciei în persoană. Wilhelm Tell, care a trecut și el într-o zi pe lângă pălărie, cu fiul său, Walter, a refuzat să facă lucrul acesta. Din cauza aceasta a fost prins și dus la guvernatorul provinciei. El a pășit cu arbaleta în mână în fața acestuia. Geßler i-a cerut, drept pedeapsă pentru neascultarea sa, în batjocură, să tragă într-un măr așezat pe capul fiului său, Walter. Tell a simțit că ar însemna să-L ispitească pe Dumnezeu dacă el, cu toate că era un trăgător iscusit, ar ținti mărul. – Dar guvernatorul ținea morțiș la pretenția sa. Walter, băiatul, l-a rugat în cele din urmă pe tată să îndrăznească să tragă, cu încredere în Dumnezeu. Priviți cât de liniștit și cu mâinile împreunate stă el acum cu mărul pe cap! Se roagă.

Fiul lui Tell cu mărul pe cap

Tatăl, silit să tragă, a așezat săgeata pe coardă, a ținut și a tras, doborând mărul de pe capul copilului său. Aceasta, care a putut să tragă așa, a fost într-adevăr o mână sigură. Dar cu siguranță că Dumnezeu a condus-o. Cu toate acestea, guvernatorul rău nu s-a bucurat de lovitura magistrală; de atunci s-a temut și mai mult de Tell.

Tell trăgând cu arcul

Mai ales când a aflat că Tell, după cum a recunoscut deschis când a fost întrebat, ar fi tras cea de a doua săgeată, pe care o ținea în mână, în inima lui Geßler, în cazul că împușcătura de maestru n-ar fi reușit, - a pus să fie încătușat. A fost legat și dus pe corabia cu care însuși guvernatorul provinciei l-a dus la fortăreață, peste Lacul Celor Patru Cantoane. Tell trebuia să fie aruncat acolo într-o temniță unde nu lumina nici soarele, nici luna. Dar Dumnezeu, care a stârnit o furtună pe mare odinioară, când Iona a fugit din fața Sa, a făcut și acum ca lacul să fie biciuit de un vânt puternic de furtună, astfel încât corăbioara a fost în primejdie să se scufunde. În acest necaz, Geßler a poruncit ca puternicul Tell să fie eliberat din cătușele sale, ca să conducă el cârma. Tell a reușit să conducă vasul pe un platou de stâncă. Apoi și-a apucat repede arbaleta și s-a salvat cu o săritură puternică pe uscat. Dar și corăbioara a putut să acosteze în curând, deoarece vântul s-a domolit.

Tell, înfrânt de mânia asupra nedreptății și a cruzimii guvernatorului de provincie, era acum hotărât să-l omoare pe dușmanul țării. El cunoștea drumul, un pas prin care trebuia să treacă guvernatorul împreună cu suita sa, ca să ajungă la fortăreața sa. El l-a pândit în pădure și i-a tras în inimă săgeata mortală cu aceeași mână sigură cu care mai înainte lovise mărul și nu capul copilului său.

Nu vrem să vorbim și să judecăm aici dacă a fost drept sau dacă n-a fost drept înaintea lui Dumnezeu, din partea lui Wilhelm Tell, să-l omoare pe guvernator. Dar, creștini fiind, nu putem să credem că Dumnezeu i-a poruncit să aplice judecata asupra omului rău. Oricum, Dumnezeu este întotdeauna drept și dreapta Sa judecată l-ar fi lovit mai devreme sau mai târziu pe Geßler,

acest om rău. Mâna lui Dumnezeu este, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu și cum ne arată experiența, o mână sigură. Ea este mult mai sigură decât a arcașului Wilhelm Tell, care a obținut o celebritate așa de mare prin piesa de teatru a scriitorului Schiller.

Lăsați-mă să vă mai spun acum încă un cuvânt scurt, dar liniștitor și serios, despre mâna sigură a lui Dumnezeu.

Așa de calm și de liniștit și de suspus cum stă Walter Tell acolo și nu se teme de săgeata ascuțită din mâna tatălui său, așa poate și trebuie să stea în orice necaz sau primejdie oricine Îl are pe Dumnezeu ca Tată, ba chiar încă mai liniștit.

„Fără teamă, ne-ngrozit,
Creștine, știi, / Unde-ai fi,
Lasă-te privit!”

Domnul Isus le strigă alor Săi: „Chiar perii capului vostru, toți sunt numărați. Nu vă temeți deci. ... Și un păr de pe capul vostru nu va pieri.” (Luca 12.7; 21.18.) „Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Și nici una dintre ele nu va cădea la pământ fără știrea Tatălui vostru; dar vouă chiar perii capului, toți vă sunt numărați. Deci nu vă temeți! Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10.29-31) Deja în Vechiul Testament Dumnezeu îi strigă fiecăruia care are încredere în El: „Nu trebuie să te temi nici de groaza nopții, nici de săgeata care zboară ziua”. Dar în același psalm îl auzim pe credincios spunându-I lui Dumnezeu: „Adăpostul și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred”. (Psalmul 91.) Fie ca această încredere vie în Dumnezeu, Tatăl ceresc în Hristos, iubitul meu cititor tânăr, să fie și partea ta fericită în vremea și lumea rea de acum, care devin din ce în ce mai înspăimântătoare și mai nelegiuite! Dar nici judecata lui Dumnezeu nu mai poate fi departe. Ea va năvăli în curând peste lume în toată gravitatea și grozăvia. Aceeași mână sigură care-l adăpostește și ocrotește pe credincios, îi va lovi în curând pe toți nelegiuiții. „Și nicidecum nu vor scăpa.” (1 Tesaloniceni 5.3-6.) Psalmistul îi spune lui Dumnezeu, când se gândește la această judecată îngrozitoare: „Săgețile Tale sunt ascuțite, ... în inima vrăjmașilor împăratului (adică ai Domnului Isus).” (Psalmul 45.5) Dumnezeu Însuși spune despre această judecată: „Nu este nimeni care să vă salveze din mâna Mea. Pentru că Îmi ridic mâna spre ceruri și zic: «Viu sunt Eu pentru totdeauna! ... Îmi voi îmbăta săgețile de sângele celor uciși.»” (Deuteronom 32.39-42)

Da, voi, cititori tineri, pe cât de sigură și de minunată este salvarea, mântuirea veșnică în Hristos, la fel de sigură și de îngrozitoare este și judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra tuturor celor care persistă și mor în păcatele lor și se duc la pierzare. Mâna lui Dumnezeu este sigură și fermă în oricare caz. De aceea, prieteni tineri, să spunem mereu: Veniți și grăbiți-vă în brațele salvatoare, sigure și deschise, ale lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii!

Pun'-te, masă!

Povestea hazlie despre „Pun'-te, masă!” o cunosc sigur toți tinerii mei cititori. Cât de valoroasă ar fi astăzi o asemenea masă, în zilele de mare și crescândă scumpire! Dar această masă n-a existat niciodată, așa cum n-au trăit nici spiridușii din Köln, cu care era chiar foarte comod. Noaptea, în timp ce meșteșugarii și gospodinele dormeau, ei veneau din ascunzătoarea lor și isprăveau cu mână rapidă munca neterminată și lăsată baltă, înainte să apară dimineața și somnul să fie frecat de pe ochi. Oare terminau de făcut și temele de școală, pe care le lăsau neterminate pe masă băieții și fetele, buimaci de somn, când venea Moș Ene? Nu știu nimic

despre așa ceva. Dar ce folos, că tot nu mai sunt aici, tot așa cum nici pâlnia de Nürnberg nu se mai poate cumpăra, prin care înțelepciunea, ce-i drept, nu era luată cu lingura, dar măcar se primea turnată. Cuvântul lui Dumnezeu conține înțelepciunea: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.” Paradisul nu mai există de când este păcatul în lume. Dar, nota bene, munca a fost în lume înaintea păcatului. De fapt, Dumnezeu le-a zis în Paradis lui Adam și Evei, deja înainte ca ei să se fi abătut de la Dumnezeu: „Supuneți pământul!” Și mai departe citim: „Și DOMNUL Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească”. (Geneza 1.28; 2.15) Despre „spini și pălămidă” pe câmp și despre „sudoarea feței” auzim, în orice caz, abia după căderea în păcat. (Geneza 3.18-19) Și abia mai târziu, când prin fratricidul lui Cain a fost vărsat sânge omenesc, auzim că și pământul, care deja fusese „blestemat” din cauza păcatului, „nu-ți va mai da puterea lui (adică tot beneficiul său).” (Geneza 3.17; 4.12)

De atunci este valabil proverbul: „Fără sârguință, nicio biruință”. De multe ori am putea să spunem și: „Fără nădușeală, nicio căpătuială”. Poetul spune corespunzător:

„Fruntea s-o scalde
Da, sudori calde!
De-l laudă opera pe-artist nespus,
Totuși, binecuvântarea-i de sus.”

Și flăcăul din imaginea alăturată a aflat adevărul acestui cuvânt. El încă își mai șterge sudoarea de pe frunte; el a cosit grâu afară, în dogoarea zilei, ca să ajungă pâine în casă, așa cum frățiorul lui cară o pâine la „Pun’-te, masă!”. Da, numai prin hărnicia mâinilor noastre, afară și acasă, ni se poate pune masa sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă ar fi mai multă hărnicie în țară și mai multă încredere în Dumnezeu și evlavie adevărată, care-L cinstește și-L ascultă pe Dumnezeu și care cere și așteaptă de la El toate binecuvântările, atunci cu siguranță că n-am avea astăzi vremea serioasă cu agitațiile, cu scumpețea și nenorocirea ei. Cuvântul binecuvântat: „Roagă-te și muncește” nu mai valorează nimic la majoritatea oamenilor. Dar fie ca voi, tinerii mei prieteni, să aflați valoarea acestui cuvânt spre binecuvântarea voastră vremelnică și veșnică!

Ghicitori

1

Unde te duci, apar și eu,
Mă vezi adesea lângă tine;
De tine-s legată mereu;
Spun, deci, condu-mă tu pe mine.

Sunt o nimica pe pământ,
Ce, fără lumină, dispare,
Și ba mare, ba mică sunt,
Dar n-am avut nicicând valoare.

Viața mea zboară ca a ta;
Să fii mântuit! – Vine vremea,
Ce ca un fum va dispărea,
Când ți se va spune: Plecarea!

2

Nu sunt eu oare „cineva”?
Știu lumea de când sunt,
Chiar orice țară, orice loc
Și petic de pământ.

Deja mulți ani am împlinit;
N-ai zice că-i așa.
Merg înainte chibzuit,
Zâmbind pe calea mea.

De-i cald, - de-i frig, - nîcîcînd nu port
Vreo haină, nu mă-nfofolesc;
Așa m-a creat Dumnezeu.
Bani, aur – nu râvnesc.

Ba sunt acolo, ba-s aici,
Ba mică, ba mare sunt;
Și ba mă vezi, ba nu mă vezi!
Cine-s – într-un cuvînt?

De fapt, cu semicercul meu
Vestită-s tuturor.
Sunt; fală, steag, găteți, onor,
În țara turcilor.

3

Deși-s dintre mîncăruri bune,
Multora moartea le-am adus.
Îți trebuie înțelepciune,
De nu mă știi și ce-am de spus.

Lîngă copaci sunt observată,
Ba fină, moale sau altfel;
De-oricine pot fi consumată,
În funcție de acest fel.

Cuiva din specie mai joasă
Dau în oceane adăpost.
Sunt pentru curățat aleasă;
Chiar și copiii-mi știu de rost.

Din toate fac pustietate;
Vai ție de-am intrat ...și-un pic!
Distrug colibe și palate,
Deși-s ceva așa de mic!

4

Ai două; curate să le ții!
Să te-ajute Dumnezeu!
Rostești prin ele măreții,
Dar și poți vorbi de rău.

Câțiva bărbați renumiți, care nu s-au rușinat de muncă

Lui Andrew Johnson, fostul președinte al Statelor Unite, i s-a imputat odată, pe când ținea în Washington un mare discurs, că înainte fusese croitor.

„Unul dintre domni”, a spus el cu o liniște desăvârșită, „spune că eu am fost croitor. Aceasta n-ar trebui să mă scoată deloc din sărite, căci pe când eram croitor, aveam reputația că sunt un bun croitor și că fac totul potrivit. Am fost întotdeauna punctual față de clienții mei și întotdeauna am făcut treabă bună.”

Misionarul Carey, care și-a câștigat mari merite în India, a fost fiul unui cizmar, dar nu s-a rușinat niciodată de proveniența sa modestă. Într-o zi, când a fost la masă la guvernatorul general, a auzit cum un ofițer l-a întrebat pe un altul, dar așa de tare încât el să poată auzi, dacă nu cumva Carey a fost cizmar. „Nu, domnule”, a răspuns el liniștit, „numai cârpaci”.

Un învățat francez l-a batjocorit odată pe Flechier, episcop de Nîmes, că a fost lumânărar în tinerețea sa. „Dacă v-ați fi născut în asemenea circumstanțe”, a răspuns Flechier, „ați fi rămas cu siguranță lumânărar.”

Când Abraham Lincoln, președintele Statelor Unite, care fusese tăietor de lemne în tinerețea sa, a fost întrebat batjocoritor ce blazon poartă; el a răspuns: „O pereche de brațe cu mâneci de cămașă, care sunt suflecate pentru muncă.”

Marele botanist, Linné, și-a continuat studiile în timp ce tăbăcea pielea și făcea pantofi.

Renumitul filozof, Spinoza, își câștiga pâinea prin șlefuitul ochelarilor, în timp ce își făcea studiile.

Omul de stat englez, lordul Tenterden, și-a dus într-o zi fiul la o mică prăvălie și a spus: „Iată, Karl, această mică prăvălie! Te-am adus aici ca să ți-o arăt. Aici i-a bărbierit bunicul tău pe oameni pentru un groș și aceasta este cea mai mândră amintire a vieții mele.”

Acestea sunt mărturiile a numai câtorva oameni mai vestiți sau mai capabili, care au lăudat binecuvântarea muncii. Numărul lor ar putea fi înmulțit cu ușurință din toate popoarele pământului. Poate li se va înmulți numărul și din rândul micilor mei cititori.

Nimic nu-l promovează și nu-l înobilează atât de fără îndoială pe om, ca munca, și nimic nu-l distruge mai inevitabil ca trândăvia. De aceea nu vedem noi în muncă nicio povară, ci o plăcere, care dă viață și aduce binecuvântare, mai ales când este făcută cu Dumnezeu. Fie deci ca tinerii mei prieteni să se intereseze de timpuriu de Cuvântul și voia lui Dumnezeu, să caute și să găsească mântuirea Sa, pacea Sa și binecuvântarea Sa în Isus Hristos! Atunci veți putea urma cuvântul îndemnului: „Orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El!” (Coloseni 3.17)

O zi binecuvântată de Anul Nou

Firma bancară, Wildenfels, a închis astăzi, în seara de revelion, cu o jumătate de oră mai devreme. Angajații tocmai își luau rămas-bun unii de la alții, cu cele mai cordiale urări, când a mai răsunat o dată soneria electrică. Un ucenic s-a repezit la megafon:

„Șeful dorește să vorbească cu procuristul Elkan.”

„Bine, vin!” a spus un domn mai în vârstă, care încă mai ședea la biroul său. Elkan și-a terminat repede treaba și a ieșit apoi în antreul casei, după ce și-a mai aranjat puțin hainele, iar după un ciocănit ușor a intrat prin ușa batantă a biroului particular al șefului iubit.

Acesta, un bărbat chipeș, la vârsta medie, s-a ridicat și i-a întins mâna procuristului său, care intra.

„Dragul meu domn, Elkan, v-am rugat să veniți la mine ca să vă mai pun încă o dată pe inimă să vă continuați investigațiile despre Battenfeld. Trebuie totuși să-l putem găsi. Nu am liniște până nu voi repara nedreptatea pe care i-am făcut-o.”

„Doar știți, domnule Wildenfels, că am pus totul în mișcare ca să cercetez unde își are domiciliul el și familia sa; poliția știe numai că în urmă cu paisprezece zile a locuit în unul dintre marile blocuri ieftine de închiriat de la gara de mărfuri. Dar se pare că a fost dat afară de acolo, deoarece n-a putut să-și plătească chiria, după ce i-a fost sechestrată mobila. Nu se poate afla unde locuiește acum. Dar îmi voi continua cercetările în asociație cu poliția. Sper că în curând îl vom fi descoperit pe sărmanul om!”

„Așa să faceți! Vă veți câștiga mulțumirea mea într-o măsură deosebită. Dacă n-aș fi fost atunci așa de violent! Dacă l-ați găsit, ajutați-l atunci imediat; aveți la dispoziție banii mei. Sper ca noul an să ne aducă toată pacea și fericirea!”

„Și eu sper împreună cu dumneavoastră, domnule Wildenfels.”

Ambii bărbați și-au dat mâna la despărțire.

* * *

Procuristul Elkan traversa încet și îngândurat strada spre locuința sa. Era crâncen de frig, iar zăpada înghețată bocnă scârțâia sub picioarele sale. Dar bătrânul domn nu lua seama la toate acestea; îl dureau inima și în capul lui se învâneau gândurile.

Cât de schimbător este totuși destinul omului! Elkan și-l mai imaginează pe contabilul cinstit, dornic de viață, pe care toți angajații casei Wildenfels îl cinsteau și-l respectau! El își făcea

datoria harnic și neclintit; toată bucuria sa culmina în grija pentru familia sa, despre care povestea întotdeauna cu ochii strălucind. Atunci s-a întâmplat monstruozitatea. Tocmai pe el, funcționarul capabil, trebuia să-l lovească un asemenea necaz! Și anume, într-o zi, când șeful a revizuit casa, lipsea o bancnotă de o mie de mărci. A fost scotocit totul, dar n-a fost găsită. O, el își amintește încă exact scena când șeful a spus: „Domnule Battenfeld, recunoașteți unde sunt banii?”

„Eu nu am delapidat nici un ban; trebuie să se găsească!”

„Dar vedeți că banii nu sunt aici.”

„Domnule șef, doar nu credeți că eu... eu...”

„Sunteți un hoț, dacă nu aduceți banii.”

„Domnule, stăpâniți-vă!”

„Nu, sunteți ipocrit; eu mai spun încă o dată: sunteți un hoț. Și acum cărați-vă din casa mea! Să fiți bucuros că din considerație pentru familia dumneavoastră nu reclam problema la poliție!”

Așa că el a plecat, nefericitul, după ce l-a mai asigurat încă o dată cu ochii înlăcrimați, pe el, bătrânul Elkan, că era nevinovat.

S-au scurs cam doi ani; în urmă cu puțin timp, în birou a trebuit făcută o mică modificare. Biroul care stătea la perete, lângă casa de bani, a fost tras de acolo; atunci s-a desfăcut o scândură, care făcea legătura dintre ornamentația de pe tejghea cu masa propriu-zisă. Cu această ocazie a căzut pe jos o hârtie împăturită; și când a fost ridicată, era bancnota de o mie de mărci, dispărută. În orice caz, aceasta fusese suflată de un curent peste masă și a alunecat în jos între perete și scândură.

Șeful și-a ieșit din fire. Battenfeld a fost nevinovat. Și cum îl tratase el pe funcționarul cinstit! Dar domnul Wildenfels voia să repare totul. Însă unde era acest nefericit? După plecarea sa, el a căutat peste tot un post, dar a fost mereu refuzat. În cele din urmă a făcut la un notar serviciul de dactilografie, dar a devenit bolnăvicios și a ajuns în necaz și mizerie. Battenfeld s-a mutat într-un alt cartier și a fost pierdut cu totul din ochi. Când s-au interesat acum de el, după ce nevinovăția sa a fost dovedită, nimeni nu știa unde este și ce s-a ales de familia sa.

Toată căutarea n-a folosit la nimic și nici măcar la inserările în ziare n-a urmat vreun răspuns.

Dar cel nevinovat trebuia găsit. El, Elkan, nu voia să se oprească până nu-l va fi ajutat pe acest om cinstit să ajungă din nou la fericire. O, dacă ar putea totuși acum, încă astăzi sau mâine, să-i ureze un An Nou fericit și să facă bucurie familiei sale!

* * *

Elkan, care lucra acum de 30 de ani la firma Wildenfels, nu mai avea familie. Soția sa murise în urmă cu zece ani, iar copiii erau toți căsătoriți. El trăia la fiica sa cea mai mare.

Astăzi, în seara de revelion, au vrut să-l ia cu ei, într-un anturaj mai mare; dar el a refuzat și a preferat să meargă într-un restaurant, ca să se refacă aici.

Elkan stătea așa într-un colț și citea liniștit dintr-un ziar, când deodată l-a făcut atent exclamația unui bărbat tânăr, care luase loc la o masă învecinată împreună cu mai mulți oameni tineri.

„Pleacă, băiete, ne deranjezi; vinde-ți covrigii și franzelutele unde vrei!”

Cel repezit astfel, un băiat de aproximativ 11 ani, i-a rugat încă o dată, pe același ton implorator: „Cumpărați totuși ceva de la mine!”

Tinerii au râs tare.

„Dacă nu te cari, se lasă cu bătaie. Supraveghetor, dați-l afară pe acest obraznic!”

Supraveghetorul a venit imediat repede acolo și l-a apucat de braț pe sărmanul băiat care tremura.

„Stai, Jean, lăsați băiatul în pace; cine se va atinge de un sărman băiat”, a strigat Elkan, apoi a continuat întors spre băiat: „Vino aici, copile, cumpăr eu ceva de la tine.”

Sărmanul băiat și-a luat temător coșul și l-a așezat în fața lui Elkan. Acesta l-a studiat pe băiat o vreme atent. Era un tânăr zvelt, cu trăsături frumoase, plăcute, ale feței; obrații palizi, trași, și ochii obosiți vorbeau despre mult necaz și sărăcie mare, mai mult decât hainele subțiri, uzate; mâinile sale erau înțepenite de frig și se vedeau crăpături adânci ca urmare a frigului.

Copilul a început să plângă.

„Nu plânge, copile”, a spus Elkan prietenos, „aici nimeni nu-ți face nimic. De fapt, cum te numești?”

„Mă numesc Karl.”

„Ce este tatăl tău?”

„Tatăl meu este bolnav, iar frățiorul meu este încă așa de mic. Mama trebuie să meargă mereu să spele, iar eu distribui covrigi și pâinici.”

„Chiar și dimineața?”

„Da, mă scol la cinci și jumătate și la ora șase trebuie să fiu la butar. Apoi distribui pâinici până trebuie să merg la școală.”

„Și seara?”

„Seara trebuie să fac comerț ambulant până la ora douăsprezece.”

„Sărmanul băiat” Dar cum se numește tatăl tău?”

„Karl Battenfeld.”

„Cum?!” Elkan a sărit în picioare emoționat. „Battenfeld spui? Și tatăl tău este bolnav? Și ce a făcut tatăl tău înainte, pe când încă nu era bolnav?”

„A scris și a plâns mereu.”

„Mulțumesc lui Dumnezeu! El este! – Spune, tinere, cât costă tot coșul de aici?”

„Două mărci și cincizeci.”

„Uite, aici ai bani și pe deasupra pâinile și covrigii. Dar trebuie să mă conduci imediat la tatăl tău.”

Băiatul și-a luat plin de bucurie coșul. Elkan și-a îmbrăcat paltonul și amândoi au pășit în stradă, spre uimirea oaspeților rămași în urmă.

Afară, Elkan l-a întrebat pe băiat despre locuința tatălui său.

„Străduța Weiden, nr.28, sus, sub acoperiș.”

Aceasta era, într-adevăr, în inima orașului, dar în cel mai sărăcăcios și mai murdar cartier care se poate imagina. Firește că aici se adunase gloata rea. Bătrânul domn l-a ajutat pe băiat să transporte coșul și astfel au mers amândoi repede acolo. Cu cât Elkan cerea mai multe informații de la băiat despre tatăl său, cu atât devenea în el mai mare nădejdea că-l avea în fața sa pe îndelung căutatul contabil.

Trecuse deja de ora 11 când au ajuns în străduța îngustă și în fața casei întunecate. Atunci băiatul i-a luat mâna lui Elkan și l-a condus în sus, pe treptele înguste. Aici nu domnea nici o lumină și nici nu era aer curat: era o atmosferă sufocantă, care aproape că i-a tăiat respirația bătrânului domn. În sfârșit, erau sus! Micuțul a deschis ușa și au intrat.

„Cine e?” a răsunat încet.

„Tată, eu sunt, Karl; sunt deja acasă pentru că am vândut tot.”

„Culcă-te liniștit în pat la Willy.”

„Nu, tată, întâi trebuie să fac lumină; mai este cineva aici.”

Elkan și-a scos bricheta și a făcut lumină. Micuțul a adus repede o lampă mică și abia acum a văzut Elkan că se afla într-o încăpere scundă, fără nici o fereastră; numai un luminator era pe zidul oblic al acoperișului. Într-un colț era un pat mare și alături unul mic. În afară de o masă și câteva scaune, ca și o sobă, nu mai era în rest nimic în cămăruță.

Un bărbat s-a ridicat anevoios de pe pat, dar l-a privit îngrozit pe cel care intrase.

„Elkan, dumneavoastră? Ce vreți de la mine? Nu sunt un hoț. N-am luat banii!”

Bătrânul s-a apropiat. „Battenfeld, dragul meu Battenfeld, nu sunteți un hoț. Banii au fost găsiți și eu vin să vă aduc vestea îmbucurătoare și să vă aduc din nou înapoi.”

El a luat ambele mâini ale bărbatului palid, care tremura puternic și s-a lăsat apoi să cadă pe pat, plângând tare.

Elkan l-a ridicat plin de dragoste.

„Haideți, fiți bărbat, tot necazul, toată nenorocire au trecut; șeful vă cere iertare.”

Battenfeld a căzut în genunchi, și-a împreunat mâinile: „Dumnezeule din cer, Îți mulțumesc pentru harul Tău! Căile Tale sunt minunate!” El și-a îmbrățișat băiatul, care s-a lipit de el; și a plâns cu glas tare.

Elkan era profund impresionat, lacrimile îi curgeau pe obraji. L-a ridicat pe Battenfeld și i-a dat ambele mâini. Apoi i-a povestit despre găsirea bancnotei pierdute.

„Mulțumesc, mulțumesc din inimă, prietene drag”, a spus Battenfeld. „Cât se va bucura sărmana mea soție! Ea este în seara aceasta într-un restaurant, ocupată cu spălatul vaselor. O, ei mă iubesc așa de mult, soția mea și copiii mei!”

Atunci a fost o mișcare în patul mic. Battenfeld l-a ridicat pe micuțul trezit și l-a strâns la piept.

„Tată, este deja Anul Nou?” a întrebat copilul.

„Da, s-a făcut Anul Nou, un an nou a început pentru noi toți”, a spus Elkan profund emoționat. Ambii bărbați și-au dat mâna adânc mișcați. „Dumnezeu să ne dea, tuturor oamenilor, un an nou fericit!” Așa a spus profund mișcat bolnavul. Și lui i-a dăruit Dumnezeu curând după salvarea sa din necaz, timp în care își pusese nădejdea în Dumnezeu, care n-a rămas de rușine, și credința în Evanghelia despre Isus Hristos, viața din Dumnezeu, cea adevărată și veșnic nouă. Fără necazul său, în care l-a adus duritatea unei inimi omenești, probabil că n-ar fi cunoscut niciodată inima de Tată a lui Dumnezeu, spre veșnica sa mântuire.

Creatorul vieții mele

Creatorul vieții, / Eu pe calea sorții,
În van de n-aș sta!
Toarnă-a Ta iubire, / Din Duh, îmboldire,
În inima mea!
Chipul Tău / Pur, blând, mereu,
Prin Duhul de disciplină
Să-mi fie lumină!

O dată-nflorește, / Dar curând sfârșește
Primăvara mea.
De-o trec cu privirea / Și pierd mântuirea,
Veșnic m-ar dura.
De nu-mi ești / Lumini cerești,
De nu-s născut pentru Tine -
Mă pierd eu pe mine.

Sus, pe culmi senine, / Vor fi mulți la Tine,
În cerul curat,
Ei, când fost-au copii, / Din anii timpurii
Ți s-au dedicat;
Și plecând, / La Tine sunt;
La ceata sfinților smeriți,
Doamne, sunt sus veniți.

Iubind firi curate, / La cei cu păcate
A venit smerit;
Jertfit pentru mine, / Mi-ai putut obține,
Să fiu mântuit.
Inima, / Te rog, mi-o ia,
Nimănui afar' de Tine,
Nu voi aparține

Cine Te iubește, / Și nu Te mâhnește,
Fericit va sta!
Această-mboldire / Toarnă prin iubire,
În inima mea!
Chipul Tău, / Pur, blând, mereu,
Și-aici și în slăvi divine,
Lumineze-n mine!

Apa

Privarea de apă timp de mai multe zile pricinuieste moartea în chinuri mari.

Apa constituie două treimi din corpul nostru; ea nu este hrăitoare, dar duce părțile componente ale alimentelor la țesuturi, unde sunt asimilate, adică sunt folosite la formarea de țesuturi noi sau la menținerea celor vechi; în același timp ia și duce cu sine substanțele inutilizabile și folosite.

Apa dirijează produsul final al metabolismului spre rinichi, spre viscere, spre piele și spre plămâni. La un om adult, aceste organe elimină regulat doi până la patru litri pe zi, în funcție de cantitatea de apă și alimente ingerată.

Apa corpului, eliminată zilnic, nu poate fi înlocuită decât cu apă. Apa curată și moale este cea mai potrivită pentru băut și îmbăiat, căci apa tare trebuie mai înainte eliberată în corp de părțile ei organice componente, înainte ca țesuturile acestuia s-o poată prelua.

Este mai bine să se bea apă regulat: dimineața, la prânz și seara (începând de la două ore după mese, până la o jumătate de oră înainte de masa următoare), și chiar înainte de culcare, bunăoară, în cantități mai mari la mese.

Dacă apa nu curge direct din stânci de granit, este mai bine s-o fierbem din cauza microbilor (organisme vii).

Prin folosirea apei, intern și extern, corpul va fi rar lovit de boli. Omul este singura ființă care bea apă necurată sub formă de băuturi alcoolice și amețitoare și preferă alte amestecuri de felul acesta în loc de apa din cer. Dar apa curată a fost băutura lui Adam și ar trebui să fie și a noastră, de regulă. Ce câștig și ce binecuvântare ar fi lucrul acesta pentru popor și țară!

Biruința în ispită

Pe vremuri zăceau câteva escadroane de cavaleriști în Flensburg, care în timpul anilor mulți de pace au avut puțin de făcut. Mulți dintre ei s-au căsătorit, dar în parte, mai ales dacă au avut mulți copii, au ajuns în mare sărăcie. Dar atunci, câte unul a ajuns în ispită grea, să se ajute să iasă din nevoie într-un mod nepermis și chiar și-a întins uneori mâna după un bun străin.

Unul dintre acești călăreți a fost trimis odată ca ordonanță la câteva mile depărtare prin țară; pe când se întorcea, noaptea, a trecut aproximativ pe la miezul nopții pe lângă o moară și a observat dincolo de un gard o mare mulțime de pânzeturi puse la albit, dar care seara n-au mai fost luate înăuntru. A călărit încet, s-a uitat la ele și a suspinat: „Ah, ce prisos! Să fie oare un păcat așa de mare dacă ia o bucată din această mulțime pentru sărmanii săi copii goi? Omul acela îi va simți puțin lipsa, iar pentru tine va fi un mare ajutor în sărăcia ta; cu siguranță că nedreptatea n-ar putea să fie așa de mare!” - Și-a oprit calul și a descălecat. Dar pe când era cățarat pe gard, a auzit un glas în sine: „Este totuși o nedreptate, iar nedreptatea este păcat. Până acum n-ai furat și nici acum să n-o faci!” S-a dat jos și a încălecat repede. Dar în curând s-a uitat iar în jur – ispita a venit din nou la el; disperarea din casa lui, copiii săi mulți, goi, au pășit în fața sufletului său. A descălecat din nou și – în curând a fost din nou pe gard. Dar conștiința lui s-a trezit din nou. Lupta a fost dură, dar a biruit puterea glasului interior și, fără să fi luat albitura, a încălecat pentru a doua oară. Ai fi zis că el a biruit acum; dar n-a durat mult și călărețul a privit din nou în urmă și l-au cuprins și mai puternic gândurile la necazul și nevoia sa. Ispititorul s-a apropiat acum de el dintr-o altă parte. El a început să dezbată, să interpreteze problema în toate felurile. El își zicea: „Ce sunt toate acestea, ce înseamnă o bucată de pânză pentru un asemenea om? Un mărunțiș, dar care ție, în sărăcia ta, îți poate aduce o mare alinare. Aici totuși, într-adevăr, poți să te ajuți să scapi de un necaz mare printr-un fleac, așa că, firește, nici fapta nu poate fi așa de gravă. Și – cum de se potrivește oare toate chiar așa, ca pânza să fie uitată pe albitoare chiar în noaptea aceasta, când drumul tău duce pe aici! - În nevoia ta, nu este această ocazie oarecum dată ca ajutor în mâna ta? Taci, inimă nebună, de ce bați așa? Curaj, bătrâne războinic! Doar ai fost și tu de multe ori acolo unde gloanțele au vâjâit pe lângă urechi și nu ți-a fost teamă; de ce să te temi aici? O clipă și treaba este făcută.” - A descălecat repede și a urcat pe gard. Dar când a vrut să coboare, a venit ceva greu peste el, ca un blestem. Lupta sa a atins culmea. – „Ce faci? Unde te duci?” a strigat ceva în el, „este totuși păcat și păcatul duce inevitabil la pierzarea vremelnică și veșnică. Spune ce vrei, prezintă-o cum vrei, dar ești un hoț dacă iei ceva cu tine.” Apoi a văzut din nou sărmanii copii, pe care nu-i va putea apăra de foame și de frig în iarna care le stătea înaintea. „Un tată”; își zicea el, „trebuie totuși să îngrijească și de copiii săi; aici mi se oferă un mijloc – dar un mijloc păcătos; și dacă va trebui să dau cândva socoteală de orice lucru, cât de scumpă va ajunge atunci fapta aceasta? Ah, sărmanul de mine! Stau aici, stau între nevoie și păcat! Ce să fac acum? Să mă arunc oare în brațele păcatului și ale judecății ca să-i ajut pe copiii mei?” - Sudoarea îi stătea pe frunte; era în culmea agitației, dar – atunci războinicul și-a scos pălăria, și-a ridicat mâinile și ochii spre cer și: „O, Dumnezeu!”, așa a suspinat și s-a rugat, „privește îndurător în jos, privește în jos, ajută-mă și condu-mă! Ah, de dragul mântuirii mele prin Isus Hristos, Fiul Tău iubit, privește în jos la mine, sărman păcătos, îndură-te de mine și ajută-mă!”

Rugăciunea sa a fost ascultată; sub rugăciune, ca pleava în fața vântului a dispărut de la el ispita; vesel și liber a urcat pe cal și a mulțumit adânc Domnului, care-l ajutase să iasă din ispita de a se ajuta singur, care ar fi adus asupra sa blestemul și pierzarea; da, acum simțea în inima sa o bucurie de negrăit, că s-a adresat Domnului în credință. Dar înainte să călărească mai departe, și-a abătut calul lateral și a mers repede, în trap, în curtea morarului. Când a bătut la ușă, acesta a deschis o fereastră și a întrebat: „Cine-i?” - „O ordonanță din Flensburg”, a fost răspunsul, „numai câteva cuvinte!” Dar morarul deja închisese fereastra cu zgomot, căci și-a zis: „O ordonanță din Flensburg pe timp de noapte, aceasta trebuie să însemne ceva.” S-a îmbrăcat

repede și cu un „Ce s-a-ntâmplat?” a deschis ușa. „Dragul meu morar”, a spus călărețul, „tocmai am trecut pe aici călare și am văzut peste gard că v-ați uitat rufăria la albitorie: de fapt, aceasta nu mă privește deloc, dar – nu vreau să vă ascund nimic. Sunt un cavalerist foarte sărac, am o soție și cinci copii mici, care sunt ca și goi. Starea mea nenorocită și rezerva dumneavoastră bogată, pe care am văzut-o, m-au momit să mă opresc și am fost ispitit dur și greu să vă ofensez. De trei ori m-am dat jos de pe cal – nenorocirea mea și ocazia bună pe de o parte, și conștiința, gândul la păcat, la blestem și la osândă pe de altă parte, au stârnit în mine lupta violentă. Din toate părțile au năvălit peste mine, ca și când ar fi trebuit să fiu învins. Atunci am privit spre cer și, așa cum am făcut de multe ori, m-am rugat Atotputernicului. El m-a ascultat, mi-a dat o încredere nouă, putere nouă pentru rezistență – am renunțat la intenția mea păcătoasă și am încălecat pe cal cu inima liberă și voioasă. Acum aș fi putut să-mi continuu drumul; dar, dragă morarule, drumul este mare și mulți trec pe el. Mai pot veni alții după mine în timpul nopții și să fie ispitiți și – să cadă; atunci ar fi rău. De aceea am venit să vă rog să vă luați înăuntru albitoria și cu aceasta vreau să vă doresc o noapte bună!”

„Dragul meu cavalerist”, a spus atunci morarul, „veniți înăuntru și luați o mică gustare; aerul este rece în noaptea aceasta.”

Lui nu i-a picat rău, căci era flămând și însetat. A descălecat și a intrat cu morarul în casă. Acesta a tras atunci de sub masă un sertar, i-a pus în față: pâine, unt, brânză, carne, slănină; i-a turnat un pahar cu bere – tot felul de bucate minunate pentru sărmanul călăreț - și l-a rugat să mănânce. Între timp, el s-a dus să scoale slujnica și aceasta a adus apoi pânzeturile în casă, din care nu lipsea nici o bucată. Călărețul a mâncat cu poftă. „O, Dumnezeule”, și-a zis el, „Tu m-ai ajutat mai înainte, aici mă ajută mai departe și mă vei ajuta și în continuare!” Ședea astfel și se bucura în Domnul și după ce a fost sătul, și-a împreunat evlavios mâinile, și-a plecat smerit capul și a spus în tăcere o rugăciune scurtă de mulțumire; apoi s-a ridicat, i-a dat morarului mâna, i-a mulțumit cordial pentru înviore, i-a urat binecuvântarea lui Dumnezeu și a vrut să plece. Dar acesta a scos atunci o bucată de pânză de in. „Iată aici, dragul meu călăreț”, a spus el, „aceasta este cea mai mare și mai bună bucată dintre toate câte au fost pe albitorie; vi-o dau, ca s-o aveți, pentru că în teama de Dumnezeu ați stat atât de neclintit, împotrivindu-vă păcatului și ați căutat în rugăciune ajutor la Domnul. Luați-o ca răsplată, luați-o cu onoruri. Dacă mai târziu ajungeți în mare încurcătură sau vă duce drumul din nou pe aici, treceți pe la mine.” – Atunci, războinicului bărbos i s-a înmuiat inima și lacrimile i s-au rostogolit peste obrajii bruni; era prea de neașteptat, prea mult. De vorbit, n-a putut, dar bucata de pânză a luat-o, a luat-o cu o expresie a feței care a vorbit mai bine decât orice mulțumire. –

Vedeți, prin teama de Domnul, care este începutul înțelepciunii, evităm capcana ispititorului; iar Dumnezeu îl binecuvântează pe cel care biruiește.

Păzirea minunată

Un misionar din Africa de Sud a povestit într-o casă de prieteni din Cape Town, o întâmplare cum el și singurul său copil au fost păziți prin harul lui Dumnezeu de la a fi sfâșiați de lei. Aveau de străbătut o suprafață întinsă și și-au continuat marșul până când i-a ajuns întunericul din urmă, ca să se odihnească unde era singura lor siguranță. După ce și-au întins păturile pe pământ, s-au culcat ca să doarmă. Dar în curând i-a speriat, trezindu-i din somn, răgetul leilor. Aceste animale monstruoase, două de fiecare parte, veneau tot mai aproape și mai aproape, mârâind și certându-se în joacă unii cu alții; când răgeau, era ca un tunet îngrozitor. Fetița și-a pus mâna în cea a tatălui și a spus: „Nu vreau să-mi fie teamă, tată; am încredere în Isus. Crezi

că ne vor face ceva?” – „El va porunci îngerilor Săi pentru tine, ca să te păzească în toate căile tale”, a spus misionarul, fără nici un tremur în glas. Animalele se apropiau tot mai mult, până când, în sfârșit, s-au oprit numai la 130 de metri în diagonal de ei. Copilul a spus acum: „Tată, dacă ne mănâncă, oare crezi că Isus îi va lăsa să mă mănânce întâi pe mine, dacă-L rog aceasta, pentru că ar fi așa de greu dacă ar trebui să rămân eu la urmă?” – „Sunt sigur că ar face-o, draga mea”; și un strigăt puternic s-a smuls din inima bărbatului în sus, spre Dumnezeu. Nu putea totuși altfel, decât să aibă încredere în Dumnezeuul său; și chiar și copilul a câștigat din nou încrederea, când a șoptit: „Nu ne vor face nimic. Isus veghează.” Și nu le-au făcut nimic. Misionarul credea că probabil așa trebuie să fi fost, că ei nu i-au văzut sau nu i-au mirosit, pe el și pe micuța lui fiică, deoarece câteva minute mai târziu animalele s-au întors și au plecat foarte departe, cu un răget groaznic. Și tatăl și copilul s-au culcat din nou ca să doarmă. – Dar oare ce vor fi făcut prima dată?

„Mai este timp”

Într-o zi, în N., un domn a întâlnit un om jerpelit, care l-a întrebat dacă nu-l mai cunoaște pe vechiul său coleg de școală, Heinrich B., și care l-a rugat apoi să-i împrumute niște bani. Domnul acela își amintea foarte bine de un Heinrich B. Știa că tatăl său a fost un om bogat și că perspectivele lui Heinrich, în privința progresului său de mai târziu, în timpul școlii, fuseseră mai bune decât ale multor alți colegi. De aceea a privit foarte uimit la hainele murdare și ponosite ale bărbatului și a întrebat: „Este posibil ca dumneavoastră să fiți vechiul meu prieten?”

„Da, așa este”, a spus el.

Atunci, spune-mi totuși, cum ai ajuns într-o asemenea sărăcie și lipsă?”

Și care a fost răspunsul bărbatului? El a avut tristul obicei să spună: „Mai este timp.” „Lucrul acesta m-a dus atât de departe”, a spus el, „încât la toate ocaziile spuneam așa și acționam corespunzător. În cele din urmă n-am mai făcut nimic la timpul potrivit, aceasta m-a distrus. Dacă aș fi făcut în tinerețea mea imediat tot ce era necesar, atunci n-aș sta aici ca cerșetor.”

Ce tristă era totuși, dragi copii, situația acestui bărbat, care avea de-acum de regretat pentru totdeauna că în tinerețe a amânat îndeplinirea îndatoririlor sale, până când a fost prea târziu. El avea acum, la vârsta sa, de purtat consecințele triste. Dar cu cât mai trist este când un suflet amână „singurul lucru necesar”, până când este prea târziu pentru totdeauna și veșnic: mântuirea sufletului. De aceea întoarceți-vă de timpuriu la Domnul Isus, Răscumpărătorul și Domnul, ca să fiți mântuiți, proprietatea Sa scumpă. Urmați-L și atunci El vă va da bucurie și putere pentru muncă devotată și cândva, după o viață binecuvântată, veți intra în odihna veșnică a poporului lui Dumnezeu. De aceea nu spune despre mântuirea sufletului tău și despre urmarea Domnului Isus: „Mai este timp!”

Cine bate la ușa inimii tale?

Un băiat a fost deosebit de adânc mișcat la o predică, prin cuvintele Domnului Isus: „Iată, Eu stau la ușă și bat”. Mama a observat expresia feței sale și a întrebat: „Bernhard, ce-ai face dacă un prieten bun ar bate la ușa ta și ar dori să intre?” El a răspuns: „Aș striga: „Vino înăuntru!” „Ei”, a continuat mama, „atunci spune-I Domnului Isus: «Vino înăuntru, intră în inima mea!»”

În dimineața următoare, fața lui Bernhard strălucea de bucurie și când părinții l-au întrebat despre motivul acesteia, el a răspuns vesel: „M-am trezit noaptea și am simțit că Isus bătea de ieri la ușa inimii mele și cerea să intre; atunci am spus: Doamne Isuse, Te rog, vino înăuntru! Și cred că El a venit acum într-adevăr înăuntru la mine, căci n-am fost în toată viața mea niciodată așa de fericit ca în dimineața aceasta.” Da, copii, cine Îi mărturisește Domnului Isus vina sa și își deschide inima pentru El, acela poate să fie cu adevărat fericit, căci: „Cine crede în El nu este judecat”. (Ioan 3.18) Mântuitorul îi conduce cu mână tare pe ai Săi, bucuroși, spre cer.

Cine e un om liber?

1. Om liber cine e?

Cel ce legea cinstește,
Nu face ce-l oprește,
Răufăcător nu e:
El un om liber e!

2. Om liber cine e?

Cel a cărui credință
S-o furi nu-i cu putință
Și îngâmfat nu e.
El un om liber e!

3. Om liber cine e?

Cel ce se mulțumește
Cu ceea ce primește,
Care multe știe:
El un om liber e!

4. Om liber cine e?

Cel ce bine dorește,
Dușmanul și-l iubește,
Cu bine-i plătește:
El un om liber e!

5. Om liber cine e?

Cel ce în suferință,
La fel și-n biruință,
Constant credincios e:
El un om liber e!

6. Om liber cine e?

Cel liberat de „Fiul”¹,
Care Îi dă omagiul
Și moare în pace:
El un om liber e!

¹ Ioan 8.36

Răspunsuri la ghicitori

Pagina 16

1 = Cu „i” = CINA/CAIN; Cu „a” = CANA/ACAN

2 = Domnul Isus, ISUS HRISTOS

3 = IERIHON

Pagina 22, Șaradă biblică:

Proverbe, Asos, Mardoheu, Isus, Naomi, veșnicie, Ionatan, Nicodim, Omega, Dodo. Versetul este în Apocalipsa 22,20.

Pagina 27

1 = Umbra

2 = Luna

3 = Ciuperca

4 = Buzele